

ת"פ 42028/06/16 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד ואכד חנבוט

בית משפט השלום בבאר-שבע
ת"פ 42028-06-16 מדינת ישראל נ' חנבוט
בפני כבוד השופטת שרה חביב

מדינת ישראל - פמ"ד
באמצעות עו"ד הילה רווח

המאשימה

נגד

ואכד חנבוט
באמצעות עו"ד יהודה שוקרון

הנאשם

הכרעת דין

מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הרביעי שבכתב האישום.

מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה לפי סעיף (1)220 בפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] [להלן: "הפקודה"] שבכתב האישום ולהרשיעו תחתיה בעבירה לפי סעיף (2)220, וכן להרשיעו בעבירות לפי סעיפים (4)220 ו-(5)220 בפקודה, וזאת בסכומים נמוכים מאלה שיוחסו לו בהתייחס לשנות המס 2008, 2009, 2010, 2012 [אישומים ראשון, שני שלישי, חמישי בכתב האישום] הכל מן הטעמים שלהלן.

א. כתב האישום וההליכים בתיק דנן

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של השמטת הכנסה, ניהול פנקסי חשבונות כוזבים ושימוש במרמה ערמה ותחבולה לפי סעיפים (1)220, (4)220, (5)220 בפקודה, וזאת על פי חמישה אישומים שונים.

2. בכתב האישום נטען כי הנאשם הוא בעל עסק עצמאי בעבודות בנייה, טיח ועבודות גמר משנת 1993. בין השנים 2008-2012 [להלן: "התקופה הרלוונטית לכתב האישום"] היה הנאשם חייב להגיש לפקיד שומה אילת דין וחשבון על הכנסותיו בכל שנת מס, והיה חייב לנהל פנקסי חשבונות על פי הפקודה; הנאשם היה חייב לנהל פנקסי חשבונות בהתאם להוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), תשל"ג-1973 [להלן: "הוראות ניהול פנקסים"].

עוד נטען כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כלל הנאשם בספריו הוצאות כוזבות למצער בהיקף של

10,753,320 ₪, וזאת על פי חשבוניות הוצאה שנטען שהן כוזבות [להלן: "החשבוניות הפיקטיביות"].

3. כתב האישום כולל פירוט של החשבוניות הפיקטיביות, בהתייחס לכל שנת מס. כאמור, מדובר בחמישה אישומים שונים - 5 שנות מס, וחשבוניות הוצאה פיקטיביות של 13 חברות או עוסקים שונים ובסכומים שונים.

על פי הנטען, ביום 6.5.2009 הגיש הנאשם לפקיד שומה אילת דוח על הכנסותיו לשנת המס 2008, שבו דווח על הכנסות בסך 3,692,144 ₪ ועל רווח בסך 471,781 ₪. בשנה זו כלל הנאשם הוצאות כוזבות בספריו, על פי חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 1,606,530 ₪, וזאת באמצעות חשבוניות פיקטיביות שנחזו להיות של החברות אס ארן חברה לבניה ולמס [להלן: "אס ארן"], חי צדוק בע"מ [להלן: "חי צדוק"], מ.י.ח. בטון בנין ומסחר כללי [להלן: "מ.י.ח. בטון"];

ביום 16.6.2010 הגיש הנאשם לפקיד שומה אילת דוח על הכנסותיו לשנת המס 2009, שבו דווח על הכנסות בסך 7,618,185 ₪ ועל רווח בסך 661,832 ₪. בשנה זו כלל הנאשם הוצאות כוזבות בספריו, על פי חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 4,824,324 ₪, וזאת באמצעות חשבוניות פיקטיביות שנחזו להיות של החברות אס ארן, שדאור חברה לבניה בע"מ [להלן: "שדאור"], עומר ל. להנדסה בע"מ [להלן: "עומר"], העוסק פרישר מקסים ניהול פרויקטים ושירותים [להלן: "פרישר מקסים"], העוסק דב דניאל שירותי ניקיון ועבודות בניה [להלן: "דב דניאל"], חברת מיג אסדות חברה לבניה והשקעות בע"מ [להלן: "מיג אסדות"], מ.י.ח. בטון;

ביום 23.6.2011 הגיש הנאשם לפקיד שומה אילת דוח על הכנסותיו לשנת המס 2010, שבו דווח על הכנסות בסך 5,415,856 ₪ ועל רווח בסך 174,193 ₪. בשנה זו כלל הנאשם הוצאות כוזבות בספריו, על פי חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 2,593,250 ₪, וזאת באמצעות חשבוניות פיקטיביות שנחזו להיות של חברת א.ל.פ. נדל"ן והשקעות בע"מ [להלן: "א.ל.פ. נדל"ן"], שדאור, חברת בא.ג.א. לבניה והובלות בע"מ [להלן: "בא.ג.א."], חברת נאדר מוסטפא בע"מ [להלן: "נאדר מוסטפא"];

ביום 12.6.2012 הגיש הנאשם לפקיד שומה אילת דוח על הכנסותיו לשנת המס 2011, שבו דווח על הכנסות בסך 2,480,205 ₪ ועל רווח בסך 192,417 ₪. בשנה זו כלל הנאשם הוצאות כוזבות בספריו, על פי חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 961,735 ₪, וזאת באמצעות חשבוניות פיקטיביות שנחזו להיות של א.ל.פ. נדל"ן, חברת פרח לבניה והנדסה [להלן: "פרח"];

ביום 29.5.2013 הגיש הנאשם לפקיד שומה אילת דוח על הכנסותיו לשנת המס 2012, שבו דווח על הכנסות בסך 1,559,293 ₪ ועל הפסד בסך 60,297 ₪. בשנה זו כלל הנאשם הוצאות כוזבות בספריו, על פי חשבוניות פיקטיביות, בסכום כולל של 767,460 ₪, וזאת באמצעות חשבוניות פיקטיביות שנחזו להיות של א.ג.ס קאסם 2004 בע"מ [להלן: "א.ג.ס."].

4. על פי הנטען, במעשיו המתוארים לעיל, ובחמש שנות מס שונות, במזיד ובכוונה להתחמק ממס כלל הנאשם

בספרי החשבונות שלו הוצאות בדמות החשבונות הפיקטיביות כמפורט בכתב האישום. בנסיבות אלה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס ניהל הנאשם ספרי חשבונות כוזבים, וכלל בספריו הוצאות פיקטיביות בסכומים שונים לכל שנת מס כמפורט לעיל. במעשיו אלו עשה הנאשם שימוש בערמה מרמה ותחבולה על מנת להשתמט מתשלום מס.

5. כאן המקום לציין כי עניינו של הנאשם הובא בפני בפעם השנייה וזאת בהמשך להחלטת ערכאת הערעור בע"פ 10223-04-16 ערעור שהוגש על פסק הדין בת"פ 17444-12-14. במסגרת ההליך הקודם שהתנהל בפני, הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן, אשר ייחס לו עבירות דומות, אך בהיקף מצומצם יותר. בין הצדדים התגבש הסדר טיעון גם לעניין העונש, אשר בסופו של יום לא השתכלל במלואו. הנאשם נדון, בין היתר, למאסר בפועל בן 18 חודשים. הנאשם ערער על פסק הדין, וכאמור, על פי החלטת ערכאת הערעור ולבקשת הנאשם לחזור בו מהודאה, חזר ההליך להתנהל מראשיתו. מובן מאליו כי התיקון שהונח בפני בכתב האישום לא עומד עוד בתוקף, במסגרת ניהול ההליך דנן.

6. עוד יש לציין, כי ההליך עצמו ידע טלטלות. לאחר שהכריזה המאשימה "אלה עדי", ב"כ הנאשם הודיע כי הנאשם מוותר על זכותו להעיד וכי אין לו עדי הגנה. התיק נקבע להגשת הסיכומים ולשמיעת הכרעת הדין. ביום 10.1.2018 הגישה המאשימה סיכומיה. ביום 18.2.2018 הגיש ב"כ הנאשם "בקשת הנאשם לביטול הימנעותו מלהעיד". אציין כי ב"כ הנאשם אמר היה להגיש סיכומיו ביום 1.3.2018. בהחלטה מיום 22.2.2018 נקבע מועד נוסף לפרשת ההגנה וזאת בין היתר, לאחר שהמאשימה הסכימה לבקשת הנאשם להעיד. הנאשם העיד ביום 24.5.2018, והתיק שוב נקבע לסיכומים. דא עקא, ביום 10.6.2018 הגיש ב"כ הנאשם בקשה להגיש מסמכים נוספים כמוצגי הגנה וכן להעיד עדי הגנה, אחד מהם הוא מר משה חבושי, רואה החשבון אשר טיפל בענייניו של הנאשם [עת/13], אשר העיד כעד תביעה והתבקש לבוא שוב כעד הגנה. המאשימה בהגינותה לא התנגדה גם לבקשה זו והתיק נקבע לשמיעת ראיות ההגנה. ב"כ המאשימה הביעה התנגדות מסוימת למסמכים אותם ביקש ב"כ הנאשם להגיש, עניין אשר ידון להלן במסגרת הדיון בראיות. הדיון הנוסף התקיים ביום 11.7.2018. צו נוסף לסיכומים ניתן ביום זה במסגרתו נקבע כי המאשימה תגיש סיכומי השלמה לסיכומיה מיום 10.1.2018 עד ליום 29.7.2018, וכי ב"כ הנאשם יגיש סיכומיו עד ליום 20.9.2018.

ב. המענה, טיעוני הצדדים, פלוגתאות ומוסכמות

7. במענה לכתב האישום, הסכים הנאשם לחלק הכללי בו נטען כי הוא חייב בדיווח לפקיד שומה כאמור וכי ניהל עסק כאמור, וכפר אך בטענה כי החשבונות המפורטות בכתב האישום היו פיקטיביות או כוזבות. לטענתו, לא השמיט הכנסות, ניהל פנקסים כדן והגיש דוחות כדן. בנסיבות האמורות שמעתי את העדים השונים וקיבלתי לידי את מסמכי הראיות שבחרו הצדדים להציג.

8. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לטענתה, הוכיחה את העבירות מעבר לספק סביר. המאשימה הביאה ראיות שונות, הן מסמכי חשבונות, חשבונות, כרסות והדוחות שהוגשו לפקיד השומה אילת והן עדי תביעה שהם בעלי החברות שחשבונות מצדן הוצגו כחשבונות הוצאה בספריו של הנאשם, אשר הכחישו כל פעילות עסקית עם הנאשם. הנאשם לא עורר ולו ספק, כי ערך את הבדיקות הנדרשות כדי לוודא

שהחשבוניות שנמסרות לו הן חשבוניות כשרות ובנסיבות אלו התגבשה העבירה במלואה: התגבשה המודעות לנסיבות העובדתיות כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות, והתגבש אצלו יסוד המטרה להתחמק ממס, הנדרש להרשעה. בהתייחס לעדותו של הנאשם הצביעה המאשימה על שינוי גרסאות, על פי המסמכים שהוצגו בפניו במהלך חקירותיו באזהרה. המאשימה טענה כי הנאשם לא סיפק הסברים מניחים את הדעת בחקירה הנגדית ובכלל לשאלה כיצד זה איננו מסוגל למסור פרטים ולו של קבלן אחד, אשר עבד עמו ומסר לו את החשבוניות המוזכרות בכתב האישום.

9. ב"כ הנאשם מצדו ביקש להורות על זיכוי הנאשם, למצער מחמת הספק. לטענתו, המאשימה הסתמכה על פסקי דין שעניינם עבירות על פי חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 [להלן: "**חוק מע"מ**"] ואלה אינם רלוונטיים בענייניו, שכן הנאשם עומד לדין בגין עבירות על פי הפקודה.

כבר כאן אציין כי נראה שנעלם מעיניו של ב"כ הנאשם שמדובר בסעיפי חוק דומים עד מאוד, עושים שימוש בלשון זהה לעיתים, ומתייחסים למסמכי החשבוניות. על פי חוק מע"מ ניתן לקזז תשומות הוצאה אל מול תשומות הכנסה, הכל בהתאם לחשבוניות הרלוונטיות שנכללות בספריו של הנישום. הפקודה איננה עוסקת בתשומות אלא בהכנסות והוצאות, במקרה שלפניו על פי חשבוניות. בכל הארץ פרט לאילת, אזרחים חייבים בתשלום מע"מ בגין ביצוע עסקאות שונות, ונישומים חייבים בגביית המע"מ כנאמני פקיד השומה. ברור שהפסיקה אשר מתייחסת לעבירות הרלוונטיות לקיזוז תשומות באמצעות חשבוניות פיקטיביות [אם ניכוי תשומות ואם הנפקת חשבוניות פיקטיביות כדי לאפשר לאחרים ניכוי תשומות], היא פסיקה רלוונטית בענייניו, במיוחד שעה שיסוד המטרה זהה בלשונו וברוחו בשני סעיפי החוק הרלוונטיים [סעיף 220 בפקודה וסעיף 117 בחוק מע"מ]. מוטב היה כי טיעון זה לא יעלה בסיכומי ב"כ הנאשם, בוודאי לא כטיעון אשר מנסה לבסס את הטענה כי המאשימה לא הרימה את הנטל הרובץ לפתחה.

10. טיעון נוסף שראוי היה שלא יעלה, הוא כי המאשימה פעלה שלא בהגיונות או בשרירות לב כלפי הנאשם, מאחר והסדר הטיעון בהליך הקודם לא השתכלל, הכל בשל התנהלותו של פקיד השומה, כך על פי הנתען, במסגרת הניסיון לסלק את חובו של הנאשם לפקיד השומה. מדובר בעניינים שאין בינם ובין הראיות דבר, ההסדר עצמו לא השתכלל, ההליך נשמע מראשיתו, המאשימה התנהלה ביעילות ובהגיונות אל מול בקשותיו השונות של ב"כ הנאשם לחזור ולנהל את פרשת ההגנה לאחר הגשת סיכומי המאשימה, הכל כמפורט לעיל. מובן מאליו כי העובדה שהנאשם ניצל את זכויותיו הדיניות בהליך הערעור, לא עומדת לו לרועץ בשקילת הראיות כנגדו.

11. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הוכיח שהעבודה על פי החשבוניות המוזכרות בכתב האישום בוצעה; כי לנאשם לא היה כל מניע לכלול חשבוניות פיקטיביות בספריו, שכן איננו חב במע"מ והוא רשאי להוכיח ולנכות הוצאות על פי הפקודה שלא באמצעות חשבוניות; כי העובדה שהנאשם הודה שהוא כלל את החשבוניות מושא כתב האישום בספריו, אין בה די כדי להגיע למסקנה שהוא ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות [סעיף 45 בסיכומי ההגנה]; ואף טען כי בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, לא ניתן להחיל את הלכת הצפיות בעניינו של הנאשם אשר עומד לדין בגין הוראות על פי הפקודה, שכן הפסיקה בעניין זה אליה הפנתה המאשימה מתייחסת לעבירות על פי חוק מע"מ. בסופו של דבר ביקש ב"כ הנאשם לקבל את גרסתו של הנאשם על פי עדותו ולפיה ערך את כל הבדיקות הנדרשות, בין בעצמו ובין באמצעות רואה החשבון שפעל מטעמו, כדי לוודא שהחשבוניות שהוא כלל בספריו הן חשבוניות כדין.

12. בסופו של יום אין מחלוקת הנוגעת לספריו של הנאשם, ובאשר לטענה כי החשבוניות המוזכרות בכתב האישום, אכן נכללו בספרים כחשבוניות הוצאה. **על כן אני קובעת כאמור, כי החשבוניות מושא כתב האישום נכללו בספרי החשבוניות של הנאשם, ודווחו בהם כחשבוניות הוצאה. עוד אני קובעת כי הוצאה זו נדרשה בדוחות השנתיים הרלוונטיים של הנאשם, כפי הנטען בכתב האישום.**

13. המחלוקת בין הצדדים נוגעת למודעותו של הנאשם לנסיבות העובדתיות הנטענות על ידי המאשימה, כי מדובר בחשבוניות שנמסרו לנאשם על ידי מי שלא מוסמך למסור אותן, גם אם מדובר במי שהיה צד לעסקה אמיתית וכשרה עם הנאשם.

ב"כ הנאשם חלק על העובדה כי חלק מהחשבוניות נמסרו על ידי מי שאינו מוסמך לעשות כן, הכל ידון להלן. בוודאי ישנה מחלוקת באשר ליסוד המטרה הנדרש להרשעה, וב"כ הנאשם טען בתוקף כי אצל הנאשם לא התגבש יסוד זה, שכן יכול היה הנאשם, על פי הוראות הפקודה, לנכות הוצאות ולהוכיח אותן לפקיד שומה גם ללא חשבוניות, בהעדר רכיב המע"מ מהעסקה הנדונה בחשבוניות.

גם טענה זו של ב"כ הנאשם יש לדחות כבר כעת. חוזר מס הכנסה מס 2/2012 מיום 9.5.2012 בנושא: אסמכתאות להתרת הוצאות או דרישת עלויות, דן באופן ההוכחה לקיומה של הוצאה הנדרשת בדוחות הכספיים של נישום, ועולה, כי ההוצאה איננה מלווה בחשבונית כאסמכתא. החוזר מפנה להוראות ניהול פנקסים המחייבות הימצאותן של אסמכתאות מתיעוד חוץ [ביניהן חשבוניות מספקים וקבלני משנה, וכיוצ"ב], מחייבות קיומו של תיק תיעוד חוץ, ובו יישמרו המסמכים בשיטה המאפשרת איתור התיעוד. עוד מפנה החוזר לפסק הדין בעמ"ה 1068/00 **הידרולה בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב יפו** (2005) שם קבע בית המשפט כי נטל ההוכחה לעניין התרת הוצאות בניכוי, מוטל מלכתחילה על הנישום, וזאת **באמצעות הצגת מסמכים ותיעוד רלוונטיים**, מהם ניתן ללמוד על ההוצאה, על היקפה ואולי אף על ייעודה. במקרים מיוחדים יוכרו הוצאות בניכוי ללא מסמכים כאמור, **ובלבד שאלה הוכחו בראיות אחרות** [ר' בעניין זה גם עמ"ה 525/02 **דגמין מוחמד נ' פקיד שומה באר שבע** (2009); ובאותו עניין ע"א 10088/09 **דגמין מוחמד נ' פקיד שומה באר שבע** (2011)].

הנאשם ובא-כוחו לא הציגו כל מסמך או עדות אחרים אשר יכולים היו לעלות כדי הוכחת ההוצאות על פי החשבוניות. הנאשם לא טען כי הסתמך על מסמכים אחרים בדוחות השנתיים שהגיש כדי להוכיח הוצאות, להיפך, אין מחלוקת כי אלה הוכחו באמצעות החשבוניות. מכאן שלטענת בא-כוח הנאשם אין אחיזה בראיות שבפניי.

ג. דין והכרעה

14. להלן אתייחס לעדותו של הנאשם, אבהיר מדוע לא ניתן לסמוך על גרסתו, ומדוע אין בה כדי לעורר ספק סביר מקום בו המאשימה הרימה את הנטל הרובץ לפתחה. לאחר מכן אציג את הראיות בהתייחס לכל עוסק המוזכר בכתב האישום, ואנתח האם יש לזכותו או שמא יש בהן די כדי להביא להרשעתו במיוחס לו.

1.ג. עדות הנאשם

15. הנאשם מסר עדות שאינה משכנעת, וזאת בלשון המעטה. הנאשם מסר גרסאות סותרות, וגרסתו נסתרה על ידי עדים אחרים, באופן שאינו מותיר מקום לספק כי מסר גרסה שאינה אמת.

גרסתו הבעייתית של הנאשם מתייחסת לנתונים ואינדיקציות מהן ניתן ללמוד כי לא רק שהוא ידע על כי מדובר בחשבוניות שנמסרו לו על ידי מי שאינו מוסמך לעשות כן, אלא שהוא כתב חלק מהן בעצמו, ובוודאי ידע כי הצדדים לעסקה המתוארים בחשבוניות אינם הצדדים האמתיים בעסקאות המתוארות בהן.

16. כך למשל טען הנאשם בתוקף, בהתייחס לכלל העוסקים המוזכרים בכתב האישום, כי בעניינו של כל אחד ואחד מהם קיבל לידיו מסמכי החברה [או העוסק, לפי העניין], אישור על ניהול ספרים וניכוי מס במקור, צילום ת.ז. של הקבלן, טען כי חתם על חוזה או הסכם עבודה ובמקרים מסוימים טען גם כי קיבל לידיו תצהיר על בעלי מניות/ מורשה חתימה בחברה. הנאשם טען כי העביר את כל המסמכים לבדיקתו של רואה החשבון, מר חבושי [עת/13]; בחקירתו של הנאשם באזהרה ת/5, ש' 23-8; פר' מתומלל עמ' 1 ש' 27-33, עמ' 2, ש' 3-7, עמ' 30, ש' 18-37, עמ' 33, ש' 26, עמ' 34, ש' 33-38, עמ' 123, ש' 24-29, עמ' 124, ש' 20-27].

חרף האמור, אף אחד מהמסמכים המצוינים לא נמצאו במסמכים שנתפסו בחזקתו של הנאשם; לא במסמכי הנהלת החשבונות ולא במחשבו. מסמכים אלו לא הוצגו על ידי עדי התביעה או על ידי עדי ההגנה והנאשם הודה שהוא לא חיפש אותם, גם לאחר שהעתיק את חומרי החקירה [ר' בפר' מתומלל לעיל, ר' בחקירותיו של הנאשם באזהרה ת/6, ש' 277-282, ת/7, ש' 43-46, עמ' 2, ש' 18-25, עמ' 5, ש' 3-6, ש' 31-38, עמ' 28, ש' 26 והלאה לעמ' 29 עד ש' 39, עמ' 83, ש' 1-7, עמ' 118, ש' 13-17].

17. אין מקום לטענות כנגד החיפוש והתפיסה בביתו של הנאשם ואף לא הועלו טענות כאלה. החוקרים השונים אשר טיפלו בחיפוש ובתפיסה לא נחקרו על ידי ב"כ הנאשם בעניין זה, וחזקה על ב"כ הצדדים כי לו היו מסמכים רלוונטיים שכאלה בין חומרי החקירה, היו מגישים אותם ומתייחסים אליהם. הנאשם לא הציג במהלך החקירה או במהלך ניהול ההליך, כל מסמך כאמור לעיל, מסמכים שהוא טען בתוקף כי היו בידיו, כי קיבל אותם לחזקתו וכי הסתמך עליהם במהלך ניהול עסקיו.

18. הנאשם לא מסר כל פרט אשר יכול היה לסייע לחוקריו לאתר את הקבלנים או העוסקים מולם עבד. טען כי אין בידיו מספרי הטלפון של הקבלנים שעבדו איתו משום שעברו מספר שנים והוא החליף מספרי טלפון [פר' מתומלל מיום 24.5.2018 (להלן: "הפר' המתומלל") בעמ' 9, ש' 27-29]. הנאשם הגדיל לעשות בחקירתו בבית המשפט וטען כי לא התבקש על ידי חוקריו למסור את מספרי הטלפון של קבלני המשנה כאמור. מובן מאילו כי טענה זו איננה נכונה ובמהלך חקירותיו באזהרה התבקש הנאשם מספר פעמים למסור פרטי התקשרות עם אותם עוסקים, הדבר לא עלה בידו.

החוסר בפרטים בהתייחס לעוסקים המוזכרים בכתב האישום, בולט במיוחד לאור יכולתו של הנאשם להמציא פרטים מלאים ונרחבים באשר לחברת חסון גשר כ"א אדם בע"מ [להלן: "**חסון גשר**"], איתה עבד בשנת 2010 - כמעט עמ' שלם של פרטים ונתונים רלוונטיים הן לגבי אופי העסקאות שבוצעו מול חברה זו, ההתחייבויות של הנאשם על פי ההסכם למספר שעות עבודה לכל עובד בכל חודש, מקום העבודה של כל עובד שסיפקה החברה לנאשם, העובדה כי הנאשם מעולם לא פדה שיקים שהועברו לחברה זו בעצמו כך לטענתו, שמות אנשי הקשר בחברה ומספרי הטלפון שלהם ותקופת העבודה של החברה עם הנאשם. הנאשם הגדיל לעשות בהתייחס לחברה זו ומסר כי נפגש עם איש קשר בשם אהוד, באילת "**לפני הרבה זמן, לפני שנה וחצי או שנתיים, אני רוצה לציין כי לפני אהוד היה אושרי**" [ת/3, ש' 109-82]. מדובר בחברה שהנאשם לא עבד איתה בתקופה הרלוונטית לחקירות, סיים את העבודה מולה, לדבריו, כשנה וחצי עד שנתיים קודם לכן, וחרף האמור ובניגוד לטענותיו ביחס לעוסקים המוזכרים בכתב האישום, ידע למסור את שמות אנשי הקשר ואת מספרי הטלפון שלהם וכן זכר את פרטי ההתקשרות העסקית עם החברה הנידונה. לא לחינם עניינה של חברת גשר חסון לא מוזכר בכתב האישום.

היכולת של הנאשם למסור פרטים אודות חברת גשר חסון, מעידה כאלף עדים על הבעייתיות בגרסתו באשר לעוסקים אחרים שעבדו מולו, בין היתר במקביל לחברת גשר חסון ובאותה תקופה, בעניינם הנאשם לא היה מסוגל למסור פרטים שיאפשרו בחינה של גרסתו אל מול האנשים איתם לטענתו עבד.

19. הנאשם נותן פרטים מלאים גם באשר לחברה בשם אידיאל זאוס בע"מ [ת/3, ש' 81-50]. חרף האמור, מדובר באינדיקציה טובה פחות מאחר ועם חברה זו הנאשם, על פי הטענה, היה עדיין בקשרים עסקיים בזמן החקירה. גם עניינה של חברה זו לא התגלגל לכתב האישום מאחר והנאשם מסוגל היה למסור פרטים אודות האנשים הרלוונטיים שעומדים מאחורי החשבונות וההתקשרות העסקית הנוטענת, ובחינת גרסתו העלתה, ככל הנראה, כי טענותיו אינן סרק.

20. חיזוק למסקנה כי הנאשם איננו מסוגל למסור פרטים אודות העוסקים שעניינם נזכר בכתב האישום, ניתן למצוא בטענת הנאשם עצמה כי קבלני המשנה שעבדו איתו, עבדו אצל קבלנים או יזמים אחרים באילת; בין היתר פרץ בוני הנגב, יוסי אברהמי ואביסרור. הנאשם טען כי הכיר את קבלני המשנה [העוסקים המוזכרים בכתב האישום] באמצעות אותם קבלנים או יזמים [עמ' 1 לפר' המתומלל, ש' 39-28; עמ' 4, ש' 19-16; עמ' 5, ש' 31-26]. הנאשם טען כי לא ניסה לפנות לאותם קבלנים ולבקש מהם את הפרטים של קבלני המשנה; לטענתו "**מה שהיה לי אני מסרתי ומה שאין לי אז אין לי**" [ר' עמ' 10 לפר' המתומלל ש' 9; עמ' 13, ש' 34-24]. בין היתר טען הנאשם כי מדובר בחברות גדולות ואין להן זמן להתעסק איתו או עם העניין [עמ' 13 לפר' המתומלל, ש' 39-36]. בית המשפט הציע ליתן צו להמצאת פרטים מהיזמים בעניין [עמ' 14 לפר' המתומלל, ש' 32; עמ' 15, ש' 1] אך הנאשם לא ביקש כי יצא צו כזה ולא מסר פרטים רלוונטיים של יזמים רלוונטיים על מנת שיינתן צו כזה.

21. הבעייתיות בגישה זו של הנאשם זועקת, נוכח העובדה כי הנאשם הודה בעבר, בהליך קודם כאמור, בכתב אישום מתוקן ומצומצם מכתב האישום דנן ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות האמורות, הנאשם מודע לסיכון העונשי הגבוה בו הוא מצוי. חרף האמור, לא טרח לעשות דבר וחצי דבר כדי לנסות ולאתר את קבלני המשנה או את העוסקים שעבדו מולו בתקופה הרלוונטית. כשעומת הנאשם בחקירה נגדית עם בעייתיות זו, לא היו בפיו תשובות טובות לעניין [עמ' 15 לפר' המתומלל, ש' 35 והלאה לעמ' 16, ש' 39] התשובה שהייתה בפי הנאשם היא כי לא אמרו לו

שהדבר נדרש. שוב, יש לציין כי גם כשהבין הנאשם שהדבר נדרש בחקירתו הנגדית, לא התבקש בית המשפט ליתן צו כלשהו בעניין.

22. דא עקא שהניסיון של הנאשם להציג עצמו כתמים, נכשל נוכח גרסתו שלו בחקירה הנגדית; אז טען כי החזיק תצהיר מעו"ד בעניינה של חברת שדאור. כשנשאל מדוע הוא נזקק לתצהיר מעו"ד, השיב שעליו לשמור את המסמכים שהוא מקבל, ליתר ביטחון, מאחר והוא צריך לזהות ו"לדעת מי האנשים שעובדים אצלי" ולברר אם "זה באמת זה השם שלו" [עמ' 104 לפר' המתומלל, ש' 5-27].

עוד יש לציין כי מחקירתו הנגדית של הנאשם עולה שהוא אינו מחזיק בזיכרון ספציפי ביחס לחברות או העוסקים הרלוונטיים ואשר על פי טענתו ניהלו מולו עסקים. הנאשם מסר, מדי פעם, כי התשובות לשאלות המאשימה ביחס לאינדיקציות שהונחו בפניו וביחס אליהן התבקש הסבר, כי מדובר ב"אותה תשובה" או כי התשובה היא "אותו דבר" [פר' מתומלל בעמ' 33, ש' 25-31; עמ' 75 ש' 13-14; עמ' 101, ש' 36-38; עמ' 113, ש' 6-7; עמ' 118, ש' 16-17]. הרושם כי הנאשם אינו יודע על מי מדובר ומיהם מוסרי החשבוניות מתחזק.

23. כאילו לא די באמור לעיל כדי לבסס את ההתרשמות שהנאשם אינו טורח לדייק בעדותו, **מר חבושי, רואה החשבון שטיפל בספריו של הנאשם, הכחיש מכל וכל את טענותיו של הנאשם** כי בדק מסמכים וניירות ובוודאי הסכמי עבודה שבין הנאשם ובין העוסקים האחרים וקבלני המשנה שלו [ר' למשל הודעתו של מר חבושי, ת/1, ש' 8-10; עמ' 6 בפר', ש' 15-22]. מר חבושי העיד גם במסגרת פרשת ההגנה, כאמור לעיל, גם שם לא סיפק הסברים שיכולים להתיישב עם גרסת הנאשם. במסגרת פרשת ההגנה העיד מר חבושי כי בשנים בהן ניתן היה לבדוק מסמכים חשבונאיים בהתייחס לחברות או לעוסקים באינטרנט, נהג כך, אך הסכים עם המאשימה כי אינו יודע אם עשה כן בשנות המס הרלוונטיות [עמ' 30 בפר', ש' 16-22; עמ' 31, ש' 1-4]. בהמשך, בחקירה נגדית, אישר העד כי ביקש מהנאשם להביא אישורים מתאימים מרשויות המס, זאת ככל שלא ניתן היה לקבלם באמצעות המרשתת [עמ' 31 לפר', ש' 7-8].

הטענה כי רואה החשבון בחן את מסמכי החברות השונות איננה יכולה לעמוד מול הנתונים שהובאו במסגרת תיק הראיות. חברת מיג אסדות למשל מעולם לא היתה פעילה, לא בקשה ולכן לא קבלה אישור על ניהול ספרים וניכוי מס במקור [ת/35, בעמ' 2, ש' 20-24], ובכל זאת הנאשם מצא עצמו עובד מול חברה זו, מוסר חשבוניות על שמה לרואה החשבון מר חבושי, וזה האחרון מצא עצמו מדווח על חשבוניות אלה כחשבוניות הוצאה בדוח השנתי הרלוונטי [שנת 2009].

24. המאשימה טענה כי **עד נוסף אשר מכחיש גרסאותיו של הנאשם הוא המהנדס מר אלכסנדר פרנק [עת/14]**. מר פרנק הוא מהנדס במקצועו ועבד עם הנאשם בכל האתרים הפעילים בדרום הארץ, ואף הגיע לבקר בהם מיד שבוע או שבועיים לכל היותר [פר' מתומלל בעמ' 22 ש' 25-29; עמ' 23 ש' 1-9; ר' עדותו של מר פרנק בעמ' 9 לפר' בש' 3-4].

העד מסר בהודעתו כי למיטב ידיעתו הנאשם עבד אל מול חברת כח אדם שסיפקה פועלים ממוצא סיני בלבד

[ת/2 עמ' 2 ש' 20-23]. הנאשם טען בתוקף כי העסיק גם עובדים ממוצא טורקי, ערבי, סודני ורומני [ת/4 ש' 136-137, 139, 188, 224-225; ת/6 ש' 251 ת/7 ש' 77; פר' מתומלל עמ' 23 ש' 17-18]. בחקירה נגדית הסביר הנאשם כי העד אינו יודע להבדיל בין העובדים ולהבחין מי מהעובדים שייך לנאשם ומי לקבלנים אחרים שעבדו במקום [פר' מתומלל ש' 11-13]. בחקירתו הנגדית טען העד בתוקף כי ראה רק פועלים ממוצא סיני באילת [עמ' 9 ש' 13], בהמשך אף העיד כי אצל קבלן אחר אותו הוא מכיר, שעבד עבודות דומות בעבודות אותן ביצע הנאשם, ראה פועלים ממוצא רומני ורוסי [עמ' 9 ש' 23].

סבורתני כי טענת הנאשם שהמהנדס אשר נתן לו שירותים קבועים לפרוייקטים שונים בדרום הארץ כאמור לעיל, לא ידע להבדיל באשר למוצאם של פועלים שונים או לא ידע להבחין מי מהפועלים שייך לנאשם ומי לקבלנים אחרים באתר איננה יכולה לעמוד. מר פרנק נתן לנאשם שירותים הנדסיים באתרים השונים בהם עבד הנאשם, וערך ביקורים באתרי העבודה השונים. הטענה כי המהנדס לא יכול לדעת מי הפועלים אשר מבצעים את העבודות שבאחריות הנאשם, איננה טענה רצינית בנסיבות אלה. אם המהנדס איננו יודע מי מהפועלים שעובדים בשירותו של הנאשם כיצד יוכל לבקר את העבודה בשטח?

25. מכלל אמור לעיל עולה כי הנאשם איננו עד אמין. הנאשם נזקק לגרסאות משתנות ואף סותרות, ובוודאי שגרסתו איננה מתיישבת עם גרסאותיהם של עדים אחרים אשר היה מצופה כי יאשרו אותה. בנסיבות אלה, שעה שהמאשימה תצליח להניח תשתית ראייתית, גם אם נסיבתית, כי החשבוניות מושא כתב האישום הן פיקטיביות - יש לבחון את הסבריו של הנאשם בזירות הראויה, ולמצוא להם חיזוקים. כפי שיובהר להלן, אלה לא נמצאו, ודרך עדותו של הנאשם מובילה למסקנה אחת ויחידה ולפיה חשבוניות שונות שכלל בספרי החשבוניות שלו הן פיקטיביות ואין משקפות עסקאות אמת.

26. התנהלותו זו של הנאשם במסגרת ניהול הליך החקירה כנגדו מחזקת, בסופו של יום, את הרושם כי התגבש אצלו יסוד המטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס אשר נדרש להרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם לפי סעיף 220 בפקודה.

מלשון סעיף 220 בפקודה עולה כי כדי להרשיע בעבירות המפורטות בו יש לקבוע כי הנאשם היה מודע לנסיבות העבירות, וכן כי גיבש מטרה "**להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס**". להלן אדון גם ביסוד המטרה שהתגבש אצל הנאשם בהתייחס למעשים השונים.

להלן אביא את הראיות בעניינם של כל עוסק או חברה [קבוצת חשבוניות] שמוזכרים בכתב האישום. בהתייחס לכל אחת מקבוצות החשבוניות אתייחס גם לגרסת הנאשם באשר לה, ואראה מדוע יש לזכותו או להרשיעו בגין דרישת ההוצאות על פי החשבוניות הרלוונטיות. בין היתר אתייחס גם לעניין היסוד הנפשי.

27. מדובר בעוסק שארבע חשבוניות שלו נכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2009 [אישום שני בכתב האישום]. החשבוניות הוגשו במסגרת המוצג ת/34, טבלה מרכזת את החשבוניות סומנה נומרטור 1637 באותו מוצג, והחשבוניות סומנו נומרטור 1642 עד 1645. עוד יש לציין שמדובר בחשבוניות רציפות שמספרם 53-56, אשר נמסרו לנאשם במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2009.

28. מת/34 נומרטור 1634 עולה כי דב דניאל עזב את הארץ ביום 19.9.2009 ולא שב אליה עד ליום 18.2.2013. עת התנהלה החקירה.

מעיון בחשבוניות שנמסרו לנאשם עולה כי שתי חשבוניות הונפקו כאשר העוסק היה בארץ: חשבונית 0053 מיום 10.9.2009 וחשבונית 0054 מיום 18.9.2009; ושתי חשבוניות הונפקו לאחר עזיבתו של העוסק את הארץ חשבונית 0055 ביום 24.9.2009 וחשבונית 0056 ביום 10.10.2009.

29. המלל שעל גבי החשבוניות השונות מתיימר להצביע כי הן ניתנו עבור עבודות טייח, שלד, ריצוף, חיפוי אבן, עבודות ניקיון של פרויקטים כדלקמן: "פרויקט שלמה אזולאי" [חשבונית 0053]; "פרויקט אביסרור" [חשבונית 0054]; "פרויקט אפגד אקוורל" [חשבונית 0055]; "פרויקט גיא- לי בע"מ" [חשבונית 0056]. חרף האמור בחקירה טען הנאשם כי דב דניאל עבד בפרויקטים של אפגד, יוסי אברהמי, שלמה אזולאי ופרץ בוני הנגב [ת/4 ש' 57].

30. הנאשם טען כי דב דניאל עצמו כתב את החשבוניות בנוכחות הנאשם בסוף כל חודש לאחר שבחנו יחד את החשבוניות והגיעו להסכמה [ת/4 ש' 69-74]. גרסה זו איננה הגיונית לא רק מאחר ודב דניאל לא שהה בישראל במועד בו נמסרו לכאורה 2 מתוך 4 חשבוניות, אלא גם נוכח התאריכים שעל גבי החשבוניות; 3 מתוך 4 חשבוניות נמסרו במהלך חודש ספטמבר 2009 [חשבוניות 0053, 0054, 0055]. כיצד הדברים מתיישב עם גרסת הנאשם אשר טען כי נמסרה חשבונית בסוף חודש לאחר סיכום החובות על פי העבודה שבוצעה. בוודאי שהגרסה איננה מתיישבת עם העובדה שדב דניאל לא שהה בארץ כאשר שתיים מתוך ארבע חשבוניות נכתבו. בחקירה מאוחרת יותר טען הנאשם כי הוא זה שכתב את חשבוניות מספר 0054 ו-0056, זאת לאחר שזיהה את כתב ידו על גבי החשבוניות [ת/5 ש' 42]. כאן יש לציין כי במסגרת החקירה ת/4 [ש' 80-84] נמסר לנאשם כי דב דניאל עזב את הארץ כאמור לעיל. התפתחות בגרסתו זו של הנאשם מעוררת סימני שאלה על אף שיש לציין כי חשבונית 0054 יכולה הייתה להירשם לכאורה על ידי דב דניאל.

בחקירה נגדית טען הנאשם כי ייתכן וקיבל את החשבוניות או חלק מהן באמצעות שליח או עם מנהל העבודה בשם סולטן [עמ' 55 ש' 14, 13, ש' 22, 21].

31. סתירה נוספת בגרסתו של הנאשם באשר לאותו עוסק, מתייחסת לשאלת המפגשים בין הנאשם לעוסק. כאמור לעיל הנאשם טען כי נפגש עם דב דניאל עובר למסירתה של כל חשבונית. מכאן נראה כי היה אמור לפגוש את דב דניאל [או אחר שהתחזה לו] לכל הפחות ארבע פעמים. בחקירה מאוחרת יותר [ת/6 ש' 210] טען הנאשם כי פגש בדב דניאל פעם אחת בלבד. מובן שמדובר בחקירה מאוחרת למועד בו נמסר לנאשם כי מדובר במי שאיננו נמצא בארץ.

בחקירה נגדית טען הנאשם כי פגש את דב דניאל פעם אחת בלבד כחודשיים לפני שהחלו בעבודה המשותפת בבית קפה באילת לשם הגיע דב דניאל עם חבר בשם אבי [פר' מתומלל בעמ' 46 ש' 5-7, 36-32; עמ' 47 ש' 6-9, 38-31; עמ' 49 ש' 1-4; עמ' 52 ש' 3-22]. בהמשך החקירה הנגדית טען הנאשם כי ייתכן ופגש את דב דניאל פעמיים ואף שלוש [פר' מתומלל בעמ' 54 ש' 35 עד עמ' 55 ש' 5].

32. גם באשר לדרך התשלום סתר הנאשם את עצמו בגרסאותיו השונות בהתייחס לעוסק זה. לפני שהבין שמדובר במי שעזב את הארץ טען הנאשם כי שילם את סכום החשבוניות ובשיקים לפקודותיו של דב דניאל [ת/4 ש' 60], והתעקש כי העוסק פרט את השיקים בעצמו [ת/4 ש' 62, 64, 74, 77, 79].

בכרססת של שנת 2009 [ת/60] נרשם שיק מספר 912 כשיק שנמסר לדב דניאל. העתק השיק הוא ת/33 ממנו עולה כי הנאשם משך שיק עצמי על סך של 15,000 ₪. בחקירה מאוחרת הסביר הנאשם כי משך את השיק בעצמו מהבנק ומסר את הכסף לפועלים של דב דניאל [ת/6 ש' 308-309].

בחקירה נגדית חזר הנאשם על גרסה זו [למשל פר' מתומלל, עמ' 56 ש' 31-34]. מיותר לציין כי הנאשם לא ידע להסביר את ההיגיון בהתנהלות עסקית של מסירת התשלום המלא על פי החשבונית בשיקים שנפרעו במזומן ושולמו ישירות לידי הפועלים. לא ברור גם לאחר שמיעת הסבריו של הנאשם כיצד קבלן המשנה קיבל את הנתח שלו ברווחים הרלוונטיים [פר' מתומלל בעמ' 60 ש' 14 והלאה עד עמ' 62 ש' 31].

33. גרסתו של הנאשם לא חדלה מלהתפתח. במסגרת ההודעה ת/7 [ש' 58-64] טען הנאשם כי הוא נפגש עם דב דניאל הרבה לפני תחילת העבודה המשותפת, כאשר זה האחרון הכיר לו את הפועלים שלו אשר עבדו עבור הנאשם מטעמו; את התשלום העביר הנאשם לפועלים.

34. הנאשם התקשה למסור פרטים עקביים אם בכלל אודות מי שנטען על ידו שהיה קבלן משנה שלו, ועבד איתו בהיקף של 760,000 ₪ בתקופה של כחודש ימים:

תיאורחיצוני: בחקירה [ת/4 ש' 97] תיאר הנאשם את דב דניאל כ"בחור בגובה ממוצע, עם משקפיים בגיל כ-40 פלוס". לעומת זאת, בחקירה מאוחרת [ת/6 ש' 214] הוא תיאר אותו "בסביבות גיל 40 מעט גובהה [כך במקור, ש.ח.] מבנה גוף בינוני".

המשרד: בחקירה [ת/4 ש' 97] אמר הנאשם שדב דניאל הגיע מתל אביב ושיש לו משרד בתל אביב של עובדי ניקיון. יצוין כי הנאשם השיב על השאלה מיד לאחר שהוצגו לו החשבוניות עליהן כתוב 'דב דניאל שירותי ניקיון ועבודות בניה'. לעומת זאת, בחקירה מאוחרת כשהחשבוניות לא היו בפניו, השיב הנאשם שאין לדב דניאל משרד [ת/6 ש' 228-229].

מנהל העבודה: בחקירה [ת/4 ש' 100] אמר הנאשם שלדב דניאל היה מנהל עבודה שהיה יותר מבוגר מדב דניאל, הוא לא זכר את שמו רק שהיה ממוצא ערבי ולא יהודי. דווקא בחקירה מאוחרת יותר [ת/6 ש' 220-217] הנאשם אמר שלמנהל העבודה קראו סולטן שהיה עם דב בפגישה ראשונה. סולטן היה קבלן משנה של דב. הנאשם לא מסר כל פרט מזהה לגבי מנהל העבודה למעט שמו, וממילא לא מסר כל פרט שיאפשר את איתורו לשם אימות גרסתו. באותה חקירה מסר הנאשם שהוא שלח לדב דניאל שיקים דרך מוסטפא [ת/6 ש' 319-316].

מסמכים מאמתים: תחילה מסר הנאשם שבעל החברה דב בעצמו מסר לו אישורים על ניהול ספרים וניכוי מסר במקור וכן צילום תעודת זהות [ת/4 ש' 66-67]. לעומת זאת, לאחר מכן מסר שהעוסק שלח לו באמצעות אותו סולטן - מסמכים כמו ניכוי מס במקור וניהול ספרים [ת/6 ש' 220-217]. יצוין כי התשובה שמסר הנאשם בת/4 ניתנה בטרם נמסר לו שדב דניאל עזב את הארץ כאמור]. המסמכים לא נמצאו במסמכי הנאשם שנתפסו כאמור לעיל.

35. ביום 10.6.2018 ביקש ב"כ הנאשם להגיש מסמכים נוספים מטעם ההגנה, חלקם לטענת המאשימה נמצאים בתיק המוצגים וחלקם לא נמצאו בתיק המוצגים. כך למשל נספח ג' שסומן נ/2 בעניינו של העוסק דב דניאל. המאשימה טענה כי אלה מסמכים שלא נתפסו על ידי היחידה החוקרת והראיה לכך היא כי אינם נשאים חותמת נומרטור, עוד טענה כי מדובר במסמכים שניתן להפיק באמצעות המרשתת.

נ/2 הוא אסופת מסמכים הנוגעים לדב דניאל. ישנם אישורים על ניהול ספרים, תעודת עוסק מורשה וכן צילום תעודת זהות של דב דניאל.

צודקת המאשימה כי מדובר במסמכים שלא נתפסו אצל הנאשם אחרת היו מסומנים בנומרטור של היחידה החוקרת וממוספרים בהתאם. אני דוחה את טענת הנאשם כי מדובר במסמכים שנתפסו אצלו במועד החקירה. כאן אציין כי ב"כ הנאשם לא חקר את אנשי היחידה החוקרת בעניין זה, והנאשם לא סיפק כל הסבר היכן היו המסמכים בעת החיפוש שנערך אצלו ומדוע לא נתפסו על ידי היחידה החוקרת. שנית, צודקת המאשימה כי מדובר במסמכים שניתן להפיק מהמרשתת ובגרסתו של הנאשם אין כל הסבר כיצד זה הגיע לידי צילום תעודת זהות של דב דניאל, שעה שברור שלא פגש אותו כלל בחייו. לא אוכל לקבל את הטענה כי השניים נפגשו, שעה שמדובר בעוסק שעזב את הארץ בעת שהיה אמור לנהל עסקים עם הנאשם. העובדה כי הנאשם הצליח לשים ידו על מסמכים אלה מצביעה כי הנאשם נמצא בקשר עם מי שמסוגלים למסור לו מסמכים לכאורה מאמתים, אך ברור כי בינם ובין המציאות אין כל קשר. לא ייתכן שצילום תעודת הזהות של דב דניאל נמסר לנאשם על ידי מר דב דניאל בעצמו, כאמור לעיל.

הרושם המתקבל הוא כי המאשימה צודקת בטענה כי מדובר במסמכים שהגיעו לידי הנאשם מאוחר למועד החקירה וכהכנה לדיון. העובדה כי הנאשם הצליח להשיג את המסמכים המדוברים מצביעה אך על כך כי יכול היה לעשות כן גם בזמן אמת, אך הדבר לא נעשה. העובדה כי הוא מחזיק בתעודת זהות של מי שלא היה בארץ למצער בחלק מהתקופה הרלוונטית אך מחזקת את הרושם, כי הנאשם מודע לעובדה כי לא פעל מול מי שהוא מוסמך לנפק את החשבוניות הרלוונטיות כדין.

36. אינדיקציה נוספת כי החשבוניות על שמו של דב דניאל הן חשבוניות פיקטיביות, יש למצוא חיזוק למסקנה זו בעובדה שהמהנדס מר פרנקל, אשר עבד עם הנאשם בזמנים הרלוונטיים, לא זיהה את שמו של דב דניאל כקבלן שעבד עם הנאשם.

37. **סבורתני כי המאשימה הניחה אינדיקציות מספיקות כדי להוכיח מעבר לספק סביר כי החשבוניות של העוסק דב דניאל שנכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2009 הן חשבוניות פיקטיביות וכך אני קובעת.**

מדובר בחשבונית מספר 0053 מיום 10.9.2009 על סך 248,000 ₪; בחשבונית מספר 0054 מיום 18.9.2009 על סך 227,000 ₪; בחשבונית מספר 0055 מיום 24.9.2009 על סך 215,000 ₪; בחשבונית מספר 0056 מיום 10.10.2009 על סך 70,000 ₪. את כלל החשבוניות נדרשו כהוצאה בדוח השנתי של שנת 2009.

38. הנאשם לא שכנע כי לא ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות. העובדה כי מסמכיו של העוסק לא נמצאו בספרי הנאשם ובכלל המסמכים שנתפסו ברשותו במסגרת החיפושים השונים, העובדה כי הנאשם מסר תיאורים סותרים באשר לזהותו של העוסק, מקום עסקו, הפגישות ביניהם, העובדה כי הנאשם פרט במזומן שיקים ששולמו לכאורה לעוסק, וגם הטענה כי הכספים שולמו ישירות לפועלים בשטח - כל אלה לא רק שלא מהווים הסבר סביר שיש בו כדי לעורר ספק באשר למודעותו של הנאשם לעובדה שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, אלא שהן מבססות את הרושם מעבר לספק סביר כי הנאשם ידע בפועל, במודעות מלאה, כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות. כאמור, אין הגיון עסקי בתשלום סכום החשבונית המלא לידי הפועלים בשטח ולא לידי הקבלן אשר מעסיק אותם ישירות. גם אם נוצרה סיטואציה במהלך העבודה בה עשוי היה להתבקש הנאשם להעביר כספים ישירות לפועלים בשטח, לא ייתכן כי מדובר היה בסכום החשבונית המלא ובוודאי היה מקום להעביר תשלום חלקי לידי הפועלים ואת ההפרש בין התשלום החלקי והמלא שעל גבי החשבונית לידי הקבלן שעבד מול הנאשם.

לאור האמור אני קובעת כי הנאשם היה מודע לעובדה כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות שלא נמסרו לו על ידי העוסק הרשום על גביהן ועל כן אינן מתארות את הצדדים לעסקה.

39. שעה שהנאשם ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, עשה בהן שימוש כדי לנכות הוצאות בספריו חרף האמור, בוודאי יש להגיע למסקנה כי הנאשם גיבש את יסוד המטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס כפי הנדרש להרשעה לפי סעיף 220 בפקודה וכך אני קובעת.

2.ג. פריש מקסים

40. 3 חשבוניות של עוסק זה נכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2009 [אישום שני בכתב האישום]. החשבוניות הוגשו במסגרת המוצג ת/50, טבלה מרכזת את החשבוניות סומנה נומרטור 1654 בת/32. עוד יש לציין מדובר בחשבוניות רציפות שמספרם 0449-0447 שנמסרו בתאריכים 30.6.2009, 30.7.2009 ו-29.8.2009. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 1,140,000 ₪.

41. מת/32 נומרטור 1646 עולה כי פישר מקסים עזב את הארץ ביום 24.5.2009 ולא חזר עד ליום 18.2.2013. ברי כי פרישר מקסים לא יכול היה למסור את החשבוניות הנ"ל לנאשם לאחר ולא שהה בארץ בזמנים הרלוונטיים.
42. עיון בחשבוניות הרלוונטיות מעלה כי הן נמסרו בגין תשלום עובדים זרים לעבודות שונות בפרויקטים של קבלן בשם שלמה אזולאי. חשבונית מספר 0447 שולמה עבור עבודות בפרויקט של קבלן בשם אפגד. הנאשם טען בחקירותיו כי פרישר עבד איתו גם בפרויקטים של פרץ בוני הנגב ואביסרור [ת/4 ש' 224-227].
43. חרף העובדה שמדובר בקבלן שלא היה בארץ בזמנים הרלוונטיים טען הנאשם ששילם לו לפי "יומיות של פועלים" [ת/6 ש' 254], ואף הסביר את הסכומים העגולים שבחשבוניות כשנדרש לזאת בכך שהיה יושב עם הקבלן והם היו מחשבים את סכום התשלום לפי מטרים ולפי מספר פועלים - זאת לאחר שניהלו מו"מ והגיעו לעמק השווה [ת/4 ש' 262-264]. מובן מאליו כי הנאשם לא היה יכול לשבת עם העוסק פרישר מקסים למו"מ או להתחשבות כלשהי, ולכל היותר יכול היה להיפגש עם מי שהתחזה לאותו אדם. כשנשאל בחקירה נגדית כיצד זה הסכומים בחשבוניות הנדונות עגולים טען: " . . . זה לא סופר מרקט, תמיד בבניין זה הכל מספרים עגולים" [פר' מתומלל עמ' 77 ש' 8-9]. המאשימה טענה ובצדק כי יש לדחות את ההסבר מאחר ובחשבוניות אחרות מושא כתב האישום ישנם סכומים שאינם עגולים [כך למשל בחברת מיג אסדות, מ.י.ח בטון, עומר ועוד - די להפנות בעניין זה לכתב האישום]. הנאשם לא היה מסוגל לספק הסבר כיצד זה בעניין של חברות אחרות הוצגו חשבוניות בסכומים שאינם עגולים [עמ' 77 ש' 10-31].
- בגרסה מאוחרת יותר לגרסה שנמסרה בהודעה ת/4 ולאחר שנמסר לנאשם במסגרת ההודעה ת/4 כי פרישר מקסים לא היה בארץ בתקופה הרלוונטית, טען הנאשם כי מנהל העבודה של פרישר ביצע את החישובים לגבי תשלומי העובדים על פי כרטיסי העבודה [ת/6 ש' 256-260].
44. גם כאן נקט הנאשם בדרך תשלום דומה - לטענתו, מסר שיקים או מזומן, לאחר שפרט שיק עצמי - לידי מנהל העבודה [ת/6 ש' 263-270]. מיותר לציין כי הנאשם לא מסר שום פרט מזהה לגבי מנהל העבודה למעט שמו [דודו או מוסטפא]. עוד טען שהחתים את הספקים השונים כי קיבלו ממנו כסף מזומן ושמר את המסמכים הללו [ת/6 ש' 274-275; ת/7 ש' 34] מובן מאליו שמסמכים אלה נתפסו על ידי החוקרים לא נמצאו בחומר החקירה ועד היום לא הוגשו גם במסגרת פרשת ההגנה.
45. מאחר והנאשם העביר לקבלן זה סכום של מעל מיליון שקלים בתוך תקופה קצרה של שלושה חודשים התבקש להסביר כיצד מימן את התשלומים על פי החשבוניות, אותם טען שהעביר לקבלן במזומן [למנהל העבודה או לפועלים]. הנאשם טען כי הוא העביר כספים לספקים שלו לאחר שהוא קיבל תשלום מלקוחותיו. במקרה של פרישר מקסים טען כי קיבל תשלומים גבוהים יותר מאלה שהעביר לעוסק פרישר בתקופה הרלוונטית [ת/4 ש' 251-256]. בדיקה של חשבון הבנק של הנאשם מלמדת כי בחודש יוני לא היו הכנסות בחשבון הרלוונטי, ובחודשים יולי ואוגוסט התקבל סך של פחות מ-1.1 מיליון ₪, כ-60,000 ₪ פחות מהסכום שהיה אמור להיות מועבר לפרישר מקסים על פי גרסת הנאשם [ת/41 נומרטור 220-222].

46. הנאשם הודה בחקירותיו ת/5 [ש' 40-41] כי כתב בעצמו את החשבוניות של פרישר מקסים. מדוע נדרש הנאשם לכתוב את החשבוניות של קבלן משנה זה בעצמו כאשר לפי גרסתו שלו נפגש איתו אחת לחודש לצורכי התחשבות כאמור לעיל?

47. נוכח העובדה שפרישר מקסים שהה בחו"ל בזמנים הרלוונטיים למסירת החשבוניות, הוכיחה המאשימה מעבר לספק סביר כי החשבוניות נמסרו על ידי מי שאיננו צד לעסקה עם הנאשם. נוכח גרסתו של הנאשם כי פגש במי שלמצער התיימר להיות פרישר מקסים **הוכיחה המאשימה כי החשבוניות פיקטיביות, וזאת מעבר לספק סביר וכך אני קובעת.**

המדובר בחשבונית מספר 447 מיום 30.6.2009 על סך של 370,000 ₪; חשבונית מספר 448 מיום 30.7.2009 על סך של 410,000 ₪; חשבונית מספר 449 מיום 29.8.2009 על סך של 360,000 ₪.

48. הנאשם לא שכנע כי לא ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות.

העובדה שמסמכיו של העוסק לא נמצאו בספרי הנאשם ובכלל במסמכים שנתפסו ברשותו במסגרת החיפושים השונים, העובדה כי הנאשם פרט במזומן שיקים ששולמו לכאורה לעוסק, וגם הטענה כי הכספים שולמו ישירות לפועלים בשטח - כל אלה לא רק שלא מהווים הסבר סביר שיש בו כדי לעורר ספק באשר למודעותו של הנאשם לעובדה שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, אלא שהן מבססות את הרושם מעבר לספק סביר כי הנאשם ידע בפועל, במודעות מלאה, כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות. כאמור, אין הגיון עסקי בתשלום סכום החשבונית המלא לידי הפועלים בשטח. זאת ועוד, העובדה כי החשבוניות מתארות העברת כספים בסכום של למעלה ממיליון ₪ בתקופה קצרה של כשלושה חודשים מעוררת תהיות כיצד זה הנאשם לא מסוגל היה למסור פרטים אודות אותו קבלן איתו נפגש. עוד יותר מכך לא ברור כיצד הצליח הנאשם לעמוד בתשלומים הנכבדים, שעה שכספים בסכומים המתאימים לא נכנסו לחשבון הבנק הרלוונטי בתקופה האמורה, זאת בניגוד לגרסתו שלו כי נכנסו כספים עודפים לסכומים ששילם לפרישר מקסים כאמור לעיל.

לאור האמור אני קובעת כי הנאשם היה מודע לעובדה כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות שלא נמסרו לו על ידי העוסק הרשום על גביהן ועל כן אינן מתארות את הצדדים לעסקה.

49. שעה שהנאשם ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, עשה בהן שימוש כדי לנכות הוצאות בספריו חרף האמור, בוודאי יש להגיע למסקנה כי הנאשם גיבש את יסוד המטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס כפי הנדרש להרשעה לפי סעיף 220 בפקודה **וכך אני קובעת** גם בעניינו של העוסק פרישר מקסים.

ג.3 חברת חי צדוק

50. 12 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2008 [אישום ראשון בכתב האישום]. טבלה מרכזת את החשבוניות סומנה נומרטור 1101 בת/24 [העתקי החשבוניות צורפו להודעת הנאשם ת/4 סומנו נומרטור 778-767. לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות כמעט בעקביות מלאה [חשבוניות מספר 353, 362-363, 365-373] שנמסרו במהלך החודשים ינואר עד יוני 2008. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 655,900 ₪.

51. הבעלים של חברה זו הוא מר צדוק סלח חי [עת/15]. הודעתיו של העד בחקירה הוגשו במקום חקירה ראשית וסומנו ת/20 עד ת/23. החקירה ת/23 היא החקירה הרלוונטיות ביותר בעניינו.

מהודעותיו של העד ומעדותו בבית המשפט עולה כי החברה עסקה רק במכירת פירות וירקות ומעולם לא עסקה בבנייה [למשל ת/23 עמ' 1 ש' 10; עמ' 11 לפר' ש' 13]. העד לא הכיר את הנאשם ומעולם לא שמע את שמו [ת/23 ש' 11-14], ומעולם לא ראה את החשבוניות שהוצאו על שם החברה לטובת הנאשם. עוד טען כי הפרטים המופיעים על גבי החשבוניות אינם הפרטים שלו או של החברה שבבעלותו וכי על החשבוניות של החברה מופיעים הפרטים "**שיווק פירות וירקות**" ולא "**חברה לעבודות בניין, פיתוח וסחר**", והסביר כי החותמת, החתימה וכתב היד אינם שלו. העד הוסיף כי החברה מנפיקה חשבוניות ממוחשבות ולא חשבוניות ידניות כפי שהוצגו לו [ת/23 עמ' 2 ש' 11-30]. עוד עולה כי לא היו לעד שותפים בחברה וכי הוא לא נתן היתר או אישור לאף אחד להנפיק חשבוניות של החברה [ת/23 עמ' 1 ש' 20 עד עמ' 2 ש' 2].

52. כאמור לעיל, הסכום הכולל של החשבוניות של החברה הזו שהוצגו כחשבוניות הוצאה בספרי הנאשם עמד על מעל 650,000 ₪. מחזור החברה בשנת 2008 עמד על כ- 200,000 ₪ בלבד [ת/24 נומרטור 89] כך שצודקת המאשימה בטענתה כי לא ייתכן שחשבוניות אלה הונפקו על ידי החברה.

לאור האמור לעיל ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כבר כעת כי החשבוניות של חברת חי צדוק שכלל הנאשם בספריו בשנת 2008 הן פיקטיביות ולא הונפקו לו על ידי החברה.

המדובר בחשבונית מספר 353 מיום 20.5.2008 על סך 88,000 ₪; חשבונית מספר 362 מיום 30.1.2008 על סך 75,000 ₪; חשבונית מספר 363 מיום 30.1.2008 על סך 49,000 ₪; חשבונית מספר 365 מיום 20.2.2008 על סך 54,000 ₪; חשבונית מספר 366 מיום 15.3.2008 על סך 25,200 ₪; חשבונית מספר 367 מיום 20.3.2008 על סך 30,000 ₪; חשבונית מספר 368 מיום 25.2.2008 על סך 80,000 ₪; חשבונית מספר 369 מיום 5.4.2008 על סך 99,300 ₪; חשבונית מספר 370 מיום 10.4.2008 על סך 14,400 ₪; חשבונית מספר 371 מיום 10.4.2008 על סך 7,500 ₪; חשבונית מספר 372 מיום 5.6.2008 על סך 51,000 ₪; חשבונית מספר 373 מיום 10.6.2008 על סך 82,500 ₪.

53. הנאשם טען כי פגש את חי צדוק בעל החברה פעם או פעמיים [ת/4 ש' 205; ת/5 ש' 100]. הוא תיאר את בעל החברה כבן 40 מבנה גוף זהה לזה של הנאשם [הנאשם בעל מבנה גוף בינוני עד רזה] ופעם אחרת הוסיף לתיאר

זה משקפיים [ת/ש' 209; 5/ש' 110] מיותר לציין כי מר צדוק הוא בעל מבנה גוף מלא וגדול.

54. הנאשם טען כי הקבלן מסר לו חשבון או התחשבות לפיהם שילם לו את המגיע לו [ת/ש' 201] התייב מולו אדם בשמו של חי צדוק, הציג לו את ניירות החברה, הוא בדק את הניירות ומצא שהכל תקין [ת/ש' 112-113]. בחקירה נגדית הדגיש כי לא קיבל את החשבוניות מר צדוק אלא ממי שהציג את עצמו כבעל החברה [עמ' 99 לפר' המתמלל ש' 13-28]. צודקת המאשימה בטענה כי לו היה טורח הנאשם לבחון את הפרטים שנמסרו לו באתר מידע כללי כמו מודיעין בזק 144 היה מגלה כי מדובר בחברה שמשווקת פירות וירקות ולא עוסקת בבניין וכי חזקה שפגש במתחזה אם בכלל.

אם לא די בכך, מסמכי החברה שהוצגו לנאשם על פי טענתו לא נמצאו בחומרי החקירה ובספריו של הנאשם והנאשם לא טרח להציגם עד היום. כאמור לעיל, נראה כי טענתו של הנאשם מיתממת שלא לומר שקרית.

55. גם כאן טען הנאשם כי שילם ישירות לפועלים, באישור הקבלן אשר מסר לו אילו סכומים לשלם להם, וטען כי לעיתים העביר את היתרה שנשארה לתשלום בשיק. הנאשם לא ידע למסור אם מדובר בשיק על שם החברה או שיק פתוח [ת/ש' 116-121].

56. כאמור לעיל, הנאשם לא יכול היה לתת פרטים מספקים לצורכי התקשרות עם מי שמולו עבד על פי טענתו כל שידע לטעון הוא כי המשרדים של החברה נמצאים בתל אביב, כי הבעלים שמו חי, וכי היה לו מנהל עבודה ממוצא ערבי. את פרטי מנהל העבודה לא ידע הנאשם למסור [ת/ש' 189-193; 5/ש' 98]. כאמור לעיל, חיסרון זה בפרטי ההתקשרות בולט אל מול יכולתו של הנאשם למסור בחקירותיו או בהודעותיו פרטים מלאים בהתייחס לחברת גשר חסון איתה עבד בשנת 2010 כשלוש שנים לפני שנחקר. כאן יש להזכיר כי מדובר ב- 12 חשבוניות שונות שנמסרו במהלך תקופה של כחצי שנת עבודה אין מדובר בחשבונית אחת או בהזדמנות עסקית חד פעמית או נדירה, מדובר בעבודה רציפה משותפת במהלך תקופה של כחצי שנה.

57. שוב, נראה כי טענת הנאשם שהעביר כספים ישירות לפועלים מטרידה ומצביעה אף היא על מודעותו של הנאשם לעובדה כי קיבל לידיו חשבוניות בדרך לא כשרה. מה הטעם לעבוד עם פועלים באמצעות קבלן משנה אם אתה מעסיק עצמך בתשלום להם באופן ישיר? הטענה כי העביר את ההפרש בין שכר פועלים לרווח של החברה ישירות למי שהתייצג כבעלים של החברה בפניו היא טענה שלא ניתן לקבל ברצינות מאחר והנאשם לא היה מסוגל למסור כל פרט שיאפשר התחקות אחר מי שעמד מולו על פי טענתו. **מכל האמור לעיל, בצירוף התרשמותי מדרך עדותו של הנאשם שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, וכי כלל אותן בספריו כחשבוניות הוצאה מתוך מטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, וכך אני קובעת.**

4.ג. חברת עומר הנדסה

58. 15 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם בשנת המס 2009 [אישום שני בכתב האישום]. החשבוניות

הוצגו לגברת ניוה זמר-טוב [עת/ 18] במסגרת הודעתה [ת/30 נומרטור 1143 עד 1157, טבלה מרכזת נומרטור 1176 - לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות בעקביות מלאה [חשבוניות מספר 251-265] שנמסרו במהלך החודשים אפריל עד יוני 2009. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 1,045,624 ₪.

59. הגברת זמר-טוב לא העידה בפניי מאחר וב"כ הנאשם וויתר על חקירתה. מדובר במנהלת החשבוניות היחידה של החברה, זאת החל מחודש יולי 2012 [ת/30, עמ' 1, ש' 9-11, 3-1]. היא איננה מכירה את הנאשם ומבדיקה במערכת הנהלת החשבוניות של החברה העלתה כי לא היה לקוח בשמו של הנאשם בשנת 2009 [ת/30 ש' 15-20]. עוד מסרה העדה כי החשבוניות שהוצגו לה מתוך ספרי הנאשם אינן בפורמט שהונפק על ידי החברה בשנת 2009, והפרטים על גביהן אינם תואמים לפרטים שמופיעים על החשבוניות אותן הנפיקה החברה. העדה אף מסרה העתק מחשבונית מספר 494 של החברה כדוגמה לפורמט בו השתמשה החברה; בדוגמה זו עולה בבירור כי החשבוניות בהן עשה שימוש הנאשם אינן דומות כלל לחשבוניות בהן השתמשה החברה [ת/30, עמ' 2, ש' 7-19].

60. בספרי הנאשם נתפס מסמך שנחזה כתעודת עסק מורשה של חברה זו. לאחר שהעדה עיינה במסמך מסרה כי אין מדובר בתעודה של החברה, והיא מסרה העתק של התעודה המקורית של החברה. עוד מסרה כי החותמת על גבי המסמכים שהוצגו לה אינה דומה לחותמת החברה, מה שמעיד על כי מדובר במסמך מזויף [ת/30, עמ' 3, ש' 4-23], וכי הכספים ששולמו על פי החשבוניות שנתפסו בספרי הנאשם לא שולמו לחברה [ת/30, עמ' 4 ש' 4-5].

לאור האמור לעיל ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כבר כעת כי החשבוניות של חברת עומר הנדסה שכלל הנאשם בספריו בשנת 2009 הן פיקטיביות ולא הונפקו לו על ידי החברה. עוד אני קובעת כי תעודת העוסק המורשה של החברה שנתפסה בספרי הנאשם היא מזויפת.

מדובר בחשבונית מספר 251 מיום 5.4.2009 על סך 73,999 ₪; חשבונית מספר 252 מיום 19.4.2009 על סך 72,043 ₪; חשבונית מספר 253 מיום 22.4.2009 על סך 31,473 ₪; חשבונית מספר 254 מיום 26.4.2009 על סך 69,975 ₪; חשבונית מספר 255 מיום 26.4.2009 על סך 115,014 ₪; חשבונית מספר 256 מיום 10.5.2009 על סך 47,999 ₪; חשבונית מספר 257 מיום 17.5.2009 על סך 73,053 ₪; חשבונית מספר 258 מיום 18.5.2009 על סך 71,009 ₪; חשבונית מספר 259 מיום 25.5.2009 על סך 141,025 ₪; חשבונית מספר 260 מיום 14.6.2009 על סך 75,002 ₪; חשבונית מספר 261 מיום 16.6.2009 על סך 39,991 ₪; חשבונית מספר 262 מיום 17.6.2009 על סך 70,021 ₪; חשבונית מספר 263 מיום 17.6.2009 על סך 65,003 ₪; חשבונית מספר 264 מיום 24.6.2009 על סך 85,002 ₪; חשבונית מספר 265 מיום 28.6.2009 על סך 15,015 ₪.

61. כשנשאל הנאשם אודות החשבוניות הרלוונטיות הוא טען כי החברה בבעלות אחד ממוצא ערבי ושמו עומר מירושלים [ת/5, ש' 124-131]. הדבר אינו נכון בבירור ועולה מתוך מסמכי החברה [ת/30 נומרטור 1165-1170]. עוד עולה כי כתובת החברה היא בראשון לציון, בעוד שהכתובת על גבי החשבוניות מושא כתב האישום היא ברחובות.

המאשימה טענה ובצדק רב, כי לו היה הנאשם בודק את הפרטים שהוא טוען שנמסרו לו, היה מגיע בקלות למסקנה כי מדובר בחשבוניות מזויפות או פיקטיביות. טענה זו מתחזקת נוכח הודעתה של הגברת זמר-טוב ולפיה כחצי שנה עובר למועד חקירתה, זכתה לפנייה מעובדת בחברת רם-סע אשר בקשה לבחון איתה אם חשבונית שנחזית להיות של החברה, ושנמסרה לה, היא אכן של החברה [ת/30 ש' 20-26]. התנהלות זו שמתארת העדה מעידה כאלף עדים שניתן היה לברר בקלות כשרותן של החשבוניות שנכללו בספרי הנאשם, מאחר ומדובר בחברה פעילה.

62. הנאשם טען בחקירה כי הניירות של החברה ותעודת הזהות של עומר נמצאים במסמכים שנתפסו על ידי החוקרים [ת/5, ש' 126]. שוב, מסמכים אלה לא נמצאו; כל שנמצא הוא תעודת עוסק מורשה שהוכח כי היא מזויפת. ברי כי לא היו בידי הנאשם מסמכים נוספים, מאחר וחזקה כי היו אלה נתפסים בדיוק כפי שנתפסה התעודה המזויפת.

כאשר הנאשם עומת עם הנתונים שעולים מהודעתה של הגב' זמר טוב, הוא טען להגנתו כי אינו שוטר, וכי בחן את הניירות שהוצגו לו. עוד טען כי עומר שיקר ודרש כי זה יתייצב לעימות איתו [ת/5 ש' 145-157]. דא עקא, שהנאשם לא מסוגל היה ליתן פרטיו של אותו עומר כדי שניתן יהיה לאתרו [גם ת/5 ש' 161-163, שם טען הנאשם כי יוכל למצוא את הטלפון של עומר, אך כמובן לא עשה כן עד היום ובוודאי שעומר לא התייצב לעדות מטעמו]. כל שמסר לגביו הוא כי מדובר במי שהוא ממוצא ערבי ומתגורר באזור ירושלים. כפי שניתן ללמוד מהאמור לעיל, לא נדרשת יכולת בלשית גבוהה כדי להגיע למשרדי החברה דנן, ולו היה הנאשם עורך בירור קל שבקלים היה מגלה כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות.

63. הנאשם לא היה מסוגל למסור פרטים של מי שעבד מולו במשך חודשיים, מסר לו 15 חשבוניות עבור עבודות בהיקף של למעלה ממיליון ₪. הדבר אינו עולה בקנה אחד עם הגיונם של דברים. עוד פחות סביר כיצד זה שהנאשם אינו מסוגל להמציא ולו מסמך אחד שמעיד על התקשרות עסקית בהיקף משמעותי כזה [דווקא לאור פרק הזמן הקצר שעמד לצדדים לצורך אותה התקשרות]. גם העובדה כי מדובר בחברה פעילה שנקל היה להגיע לבירור אודות משרדיה הרשומים, ולערך בירור באשר לחשבוניות שנמסרו לנאשם מצביע על מחדל מהדהד של הנאשם, שלא יכול להצביע על פחות ממודעות למתרחש. שוב יש לציין כי הסברו של הנאשם הנשען על חלוף הזמן [עמ' 12 לפר' המתומלל ש' 39 עד עמ' 13 ש' 23; עמ' 91 ש' 1-2] אינו משכנע נוכח יכולתו למסור פרטים מלאים באשר לקבלנים אחרים שעבדו איתו בתקופות מוקדמות לחקירתו, הכל כאמור לעיל.

64. אינדיקציה נוספת היא ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מכתבת שתיים מהחשבוניות הנדונות; המדובר בחשבוניות מספר 226 ו-228 של החברה. בהודעה ת/5 הכחיש הנאשם כי כתב את החשבוניות הללו [שם בש' 47-48], אך בחקירה נגדית כשהוצגו לו החשבוניות הללו, בצירוף חו"ד גרפולוגית שבתיק החקירה [ת/43, יש לציין כי העד המומחה לא נדרש לחקירה נגדית] שינה הנאשם מגרסתו ומסר כי ייתכן והתבלבל כשלא זיהה את כתב ידו על גבי החשבוניות. הנאשם טען כי הוא אינו מבין מדוע כתב היד חשוב, והעיקר שמדובר באותה חותמת [פר' מתומלל עמ' 129, ש' 23 והלאה עד עמ' 130, ש' 38]. ראשית, קשה לקבל טענה של מי שטוען שהתבלבל כאשר לא זיהה את כתב ידו ונראה כי הנאשם ניסה להרחיק עצמו בחקירה מעריכת החשבוניות. במהלך המשפט ידע הנאשם כי מדובר בניסיון כושל נוכח חוות הדעת שהוגשה, ואין תימה ששינה את גרסתו. עוד אציין כי הטענה של הנאשם כי: **"מה שחשוב זו החותמת, זו אותה חותמת"** מצביעה על הלך הרוח של הנאשם בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, ועל תשומת ליבו

לפרטים שחשב שהם חשובים כדי להכשיר את החשבוניות הפיקטיביות בעיני פקיד השומה.

מכל האמור לעיל, בצירוף התרשמותי מדרך עדותו של הנאשם, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות, וכי כלל אותן בספריו כחשבוניות הוצאה מתוך מטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס, וכך אני קובעת.

5.ג. חברת מיג אסדות

65. 5 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2009 [אישום שני בכתב האישום]. טבלה מרכזת את החשבוניות סומנה נומרטור 1417 בת/37 [העתקי החשבוניות צורפו ל- ת/35, הודעתו של מר משה גבריאל [עת/19] וסומנו נומרטור 1412-1416. לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות בעקביות מלאה [חשבוניות מספר 411-415] שנמסרו במהלך החודשים ינואר עד מרץ 2009. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 204,613 ₪.

66. הבעלים של חברה זו הוא מר משה גבריאל, הודעותיו של העד בחקירה [ת/35, ת/36] הוגשו בהסכמה והעד לא נקרא לחקירה נגדית על ידי ההגנה.

מהודעותיו של העד עולה כי הקים את החברה בשנת 2004 או בשנת 2005 לצורך פרויקט בנייה בהוד השרון. בסופו של דבר החברה לא היתה פעילה, לא בצעה כל עבודה, והיא לא הדפיסה חשבוניות. לחברה לא היו הכנסות כלל, לא בקשה ולא קיבלה אישור על ניהול ספרים וניכוי מס במקור [ת/35 עמ' 1 ש' 4-8, ש' 17-18; עמ' 2 ש' 12-13, 18-19, 20-24; ת/36 עמ' 2, ש' 3-8]. עוד עולה כי העד היה המנהל היחיד והאחראי היחיד על כל ענייני החברה, הוא לא נתן לאחר יפוי כח להוציא חשבוניות בשם החברה ולא אישר לאחר בשם עבד [כפי גרסת הנאשם] להשתמש בחשבוניות החברה [ת/35, עמ' 2 ש' 8-11; ת/36, עמ' 2 ש' 9-15; ת/37 נומרטור 1418 - דוח מידע שע"מ]. הנאשם אינו מוכר לעד [ת/35, עמ' 2 ש' 6-7].

די בגרסתו של עד התביעה שלא נסתרה ולא הוכחשה כדי לקבוע כי החשבוניות של חברת מיג אסדות שנכללו בספרי הנאשם ומצויינות בכתב האישום הן פיקטיביות במובן זה שלא נמסרו על ידי מי שמוסמך כדין לעשות כן, וכך אני קובעת.

מדובר בחשבונית מספר 411 מיום 26.1.2009 על סך 15,015 ₪; חשבונית מספר 412 מיום 9.2.2009 על סך 50,005 ₪; חשבונית מספר 413 מיום 11.2.2009 על סך 49,896 ₪; חשבונית מספר 414 מיום 15.2.2009 על סך 74,705 ₪; חשבונית מספר 415 מיום 4.3.2009 על סך 14,992 ₪.

67. גרסתו של הנאשם עומדת בסתירה מלאה לדברי העד. הנאשם טען, גם בעניינה של החברה דן, כי קיבל לידיו

אישור על ניהול ספרים וניכוי מס במקור. לטענתו, בחן את האישורים בעצמו במרשתת, וכך גם רואה החשבון מטעמו [פר' מתומלל בעמ' 33 ש' 26 והלאה לעמ' 39 ש' 16; ת/4 ש' 687-386; ת/6 ש' 117, 121, 126-129, 131]. אלה טענות שאינן יכולות להיות אמת נוכח גרסת העד ולפיה מעולם לא ביקש כי יופקו עבור החברה אישורים שכאלה.

68. הנאשם טען שאדם בשם עבד פעל מולו; אך שוב, גם בעניינו לא מסוגל היה למסור פרטים כלשהם שיאפשרו איתורו וחקירתו [ת/4, ש' 385]. בחקירה מאוחרת יותר טען כי שכח את שמו של מי שמסר לו את החשבוניות [ת/6, ש' 135].

69. טענה נוספת של הנאשם בהתייחס לחברה זו היא כי מדובר בחברה שביצעה עבודות כמעט בכל האתרים באילת [ת/40, ש' 390], אך מהחשבוניות הרלוונטיות נראה כי בוצעו עבודות בשני אתרים בלבד של חברת אפגד, אקוורל ושחמון. טענה נוספת של הנאשם היא כי החברה עבדה גם מול קבלנים אחרים בתחום הבנייה, במקביל לעבודתה למענו [פר' מתומלל בעמ' 39, ש' 19-30], וכן טען כי בסוף כל חודש הונפקה חשבונית בגין העבודה במהלך אותו החודש [פר' מתומלל בעמ' 40, ש' 8-9]. טענות אלה אינן מתיישבות עם העובדה כי נמסרו לנאשם לכאורה חמש חשבוניות רציפות ועוקבות במהלך כחודש וחצי של עבודה [מסוף ינואר 2009 ועד תחילת מרץ של אותה השנה]. כיצד זה לא יצאו חשבוניות אחרות של החברה ללקוחות אחרים שלה באותה התקופה, ומדוע יצאו שלוש חשבוניות במהלך חודש פברואר ולא חשבונית אחת בגין כלל העבודה באותו החודש, או שתי חשבוניות בגין העבודה בכל אתר בנפרד?

70. גם בעניינה של חברת מיג אסדות הנאשם לא היה מסוגל ליתן פרטים אודות האדם שעבד מולו, ספריו והמסמכים שנתפסו אצלו חסרים את מסמכי החברה שהוא התעקש כי קיבל לידיו ובחן בעצמו, בעוד שטענה זו לא יכולה לעמוד נוכח העובדה כי הבעלים של החברה העיד מפורשות שמעולם לא ביקש שיופקו בעניינה של החברה אישורים כאמור. הנאשם ניכה חמש חשבוניות רציפות של החברה, מבלי שהדבר מתיישב עם מהלך העסקים שהוא עצמו תיאר ביחס לעבודה עם אותה חברה.

כל אלה מצביעים על היסוד הנפשי הנדרש להרשעה, הן מודעות של הנאשם לנסיבות - כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות, והן כי גיבש את יסוד המטרה להתחמק או להשתמש מתשלום מס בנסיבות העניין, שכן עשה שימוש בחשבוניות אלה כחשבוניות הוצאה, וכך אני קובעת.

6.ג. חברת שדאור

71. 23 חשבוניות של חברה זו דווחו בספרי הנאשם כחשבוניות הוצאה בשנת 2009 בסכום כולל של 1,466,900 ₪ [האישום השני בכתב האישום], טבלה מרכזת של חשבוניות אלה מוצגת בת/29 נומרטור 1367, העתק החשבוניות בנומרטור 1368 עד 1391; ועשר חשבוניות של חברה זו נוכו בספרי הנאשם כחשבוניות הוצאה בשנת 2010 בסכום כולל של 797,000 ₪ [האישום השלישי]; העתקי החשבוניות צורפו לת/29 נומרטור 1392 עד 1408, טבלה מרכזת של החשבוניות בשנת 2010 צורפה לת/29 נומרטור 1409.

כאמור לעיל, לא באה כל טענה באשר לספרים, ועל כן המאשימה הסתפקה בחלק מהמקרים בצירוף העתקי

החשבוניות האמורות.

72. מנהל החברה מר שרון ארגיל [עת/20] נחקר בחקירה נגדית בבית המשפט ביום 30.10.2017 והודעתו [ת/27] הוגשה תחת חקירתו הראשית. מעדותו עולה, כי החברה עוסקת בעבודות בנייה, כי הוא בעל המניות ומנהל החברה על כל היבטיה, הוא מכיר את כל קבלני המשנה, לקוחות החברה וספקיה [ת/27 ש' 4-2, ש' 6-7; עמ' 13 בפר' ש' 15].

העד לא הכיר את הנאשם, מעולם לא הנפיק לו חשבוניות והחשבוניות שהציג הנאשם בספריו לא ניתנו בפורמט של חשבוניות החברה. להודעת העד צורפה דוגמה של חשבוניות ממוחשבות של החברה והעד העיד בתוקף כי החשבוניות שהוצגו לו בעניינו של הנאשם מזויפות [ת/27 ש' 8-17, נספח נג' 1 לת/27; עמ' 14 בפר' ש' 3-5].

73. מר יורם ידעי [עת/21] רואה החשבון של חברת שדאור. ההגנה ויתרה על חקירתו הנגדית ומכתב מטעמו אל פקיד השומה בחקירות ירושלים מיום 12.7.2012 הוגש בהסכמה וסומן ת/28. מההודעה עולה כי אין אצל החברה או בהנהלת החשבונות שלה כרטיס חו"ז על שם הנאשם וממילא לא נתקבל מהנאשם כל שירות.

מכלל האמור לעיל, ומאחר וגרסאותיהם של עדי התביעה הנ"ל לא נסתרו, ניתן לקבוע כבר כעת כי החשבוניות של חברת שדאור שנכללו בספרי החשבונות של הנאשם בשנים 2009, 2010, ואשר מצויינות בכתב האישום, הן פיקטיביות במובן זה שנמסרו שלא על ידי מי שמוסמך למסור אותן או על ידי מי שהוא צד לעסקה כפי הנדרש בדין, וכך אני קובעת.

בשנת 2009 מדובר בחשבונית מספר 313 מיום 10.10.2009 על סך 35,000 ₪; חשבונית מספר 314 מיום 11.10.2009 על סך 95,000 ₪; חשבונית מספר 315 מיום 15.10.2009 על סך 20,000 ₪; חשבונית מספר 316 מיום 19.10.2009 על סך 115,000 ₪; חשבונית מספר 317 מיום 22.10.2009 על סך 61,500 ₪; חשבונית מספר 318 מיום 22.10.2009 על סך 35,000 ₪; חשבונית מספר 319 מיום 25.10.2009 על סך 31,500 ₪; חשבונית מספר 320 מיום 15.11.2009 על סך 75,000 ₪; חשבונית מספר 321 מיום 17.11.2009 על סך 58,100 ₪; חשבונית מספר 322 מיום 22.11.2009 על סך 104,300 ₪; חשבונית מספר 323 מיום 24.11.2009 על סך 11,000 ₪; חשבונית מספר 324 מיום 25.11.2009 על סך 50,000 ₪; חשבונית מספר 325 מיום 20.10.2009 על סך 120,000 ₪; חשבונית מספר 351 מיום 14.12.2009 על סך 60,000 ₪; חשבונית מספר 352 מיום 14.12.2009 על סך 43,000 ₪; חשבונית מספר 353 מיום 16.12.2009 על סך 16,000 ₪; חשבונית מספר 354 מיום 15.12.2009 על סך 95,000 ₪; חשבונית מספר 357 מיום 17.12.2009 על סך 95,500 ₪; חשבונית מספר 359 מיום 20.12.2009 על סך 110,000 ₪; חשבונית מספר 360 מיום 21.12.2009 על סך 39,000 ₪; חשבונית מספר 361 מיום 22.12.2009 על סך 30,000 ₪; חשבונית מספר 362 מיום 30.12.2009 על סך 115,000 ₪; חשבונית מספר 363 מיום 31.12.2009 על סך 50,000 ₪.

בשנת 2010 מדובר בחשבונית מספר 364 מיום 20.1.2010 על סך 85,000 ₪; חשבונית מספר 365 מיום 3.2.2010 על סך 39,500 ₪; חשבונית מספר 366 מיום 11.2.2010 על סך 10,000 ₪; חשבונית מספר 367 מיום 15.2.2010 על סך 160,000 ₪; חשבונית מספר 368 מיום 17.2.2010 על סך 145,000 ₪; חשבונית מספר 369 מיום 25.2.2010 על סך 24,000 ₪; חשבונית מספר 385 מיום 18.3.2010 על סך 145,000 ₪; חשבונית מספר 386 מיום 13.4.2010 על סך 75,000 ₪; חשבונית מספר 388 מיום 21.4.2010 על סך 100,000 ₪; חשבונית מספר 389 מיום 16.5.2010 על סך 13,500 ₪.

74. הנאשם טען כי שני אנשים פעלו מולו בשמה של החברה, מנהל עבודה בשם לואי ובעל החברה שהוא ממוצא ערבי אשר הנאשם אינו זוכר את שמו [ת/4 ש' 286-288; ת/6 ש' 51]. הנאשם טען כי בעל החברה הציג לו ניירת כי הוא בעל מניות ומחזיק באישור על ניהול ספרים, צילום תעודת זהות של בעל החברה ותצהיר חתום על ידי עורך דין שמאמת את העניין [ת/4 ש' 288-294; ת/6 ש' 81-89; פר' מתומלל עמ' 102 ש' 6-26, עמ' 106 ש' 1-4]. כשנשאל הנאשם בחקירה נגדית מדוע בעניינה של חברת שדאור קיבל לידי תצהיר השיב שעליו לשמור על המסמכים שהוא מקבל ליתר ביטחון. הנאשם חיזק בתשובתו בחקירה הנגדית את הטענה כי היה עליו לבחון את פרטי הקבלנים מולם הוא עובד [פר' בעמ' 104 ש' 5 והלאה בעמ' 105 ש' 21].

כאן יש לציין כי בת/4 התייחס הנאשם ללואי כמי שהיה מנהל החברה ובת/6 כמי שהיה הבעלים, וזאת לאחר שהוא עומת עם העובדה כי הבעלים של חברת שדאור הוא ממוצא יהודי [עת/20], אשר מכחיש כי עבד עם הנאשם. עוד יש לציין שוב, כי בספריו של הנאשם ובמסמכים שנתפסו אצלו לא נמצאו כלל מסמכי החברה אותם טען הנאשם כי בדק.

75. הנאשם התבקש בחקירה נגדית להעביר את כל המסמכים שלטענתו יש בידי התייחס לחברה זו. לטענתו אלה נתפסו על ידי החוקרים; בהמשך כשהבין שהכוונה למסמכים של חברת שדאור תיקן את עצמו כי אלה אינם בידי החוקרים [פר' מתומלל ש' 1-24]. כאמור, ביום 10.6.2018 ביקש ב"כ הנאשם להגיש מסמכים נוספים מטעם ההגנה, חלקם לטענת המאשימה נמצאים בתיק המוצגים וחלקם לא נמצאו בתיק המוצגים. כך למשל נספח ד' שסומן נ/3 בעניינה של חברת שדאור. המאשימה טענה כי אלה מסמכים שלא נתפסו על ידי היחידה החוקרת והראיה לכך כי אינם נושאים בחותמת נומרטור. עוד טענה כי מדובר במסמכים שניתן להפיק באמצעות המרשתת.

כאמור, צודקת המאשימה כי מדובר במסמכים שלא נתפסו אצל הנאשם אחרת היו מסומנים בנומרטור של היחידה החוקרת וממוספרים בהתאם. אני דוחה את טענת הנאשם כי מדובר במסמכים שנתפסו אצלו במועד החקירה, מכל הנימוקים שהוזכרו לעיל בעניינו של דב דניאל.

עיון בנ/3 מעלה שכמורשה החתימה הוסמך אחד בשם רנדי אוהאן. מדובר באדם שלא הוזכר על ידי הנאשם כמי שפעל מולו מטעם החברה. העובדה כי צורפה תעודת הזהות של אותו רנדי, צורפה דוגמת חשבונית זהה לחשבוניות אותה הציג הנאשם בספריו ואישורים על ניכוי מס במקור וניהול ספרים אינם יכולים להועיל לנאשם במקרה דנן. כאן יש לציין כי העובדה שצורפה תעודת הזהות של אותו רנדי מחזקת את ההתרשמות כי תעודת הזהות של דב דניאל שצורפה גם היא למסמכים שהוגשו מטעם ההגנה [נ/2], לא הושגה בדרכים כשרות, כאמור לעיל. זכרו מר רנדי אוהאן לא נשמע

בבית המשפט או בחדרי החקירה מעולם בהתייחס לתיק שבפניי, ו תמוה שהנאשם בחר להציג את המסמכים הללו כראייה.

76. הנאשם טען כי החברה לא עבדה איתו ברצף אלא כשהיה זקוק לה וכי עבד עם החברה בשנים 2011-2012 [ת/6 ש' 48-46]. ברי, לאור האמור לעיל כי גרסתו זו של הנאשם אינה מתיישבת עם הראיות. החשבוניות שהציג הנאשם מתייחסות לשנים 2009-2010. זאת ועוד, מעיון בתאריכים שעל גבי החשבוניות עולה כי בשנת 2009 החברה עבדה אצל הנאשם בחודשים אוקטובר עד דצמבר והחשבוניות שיצאו לטובת הנאשם הן רציפות ועקביות באופן שמעורר סימני שאלה ותהיות [חשבונית 313-325 במהלך אוקטובר 2009 וחשבוניות 351 עד 354, 357, 359-363 במהלך דצמבר 2009]. בשנת 2010 בוצעו לכאורה עבודות במהלך החודשים ינואר עד מאי ושוב יצאו חשבוניות רציפות ועקביות כמעט באופן מלא [חשבוניות של 364-369 במהלך ינואר פברואר 2010, חשבוניות 385-386, 388, 389 במהלך מרץ עד מאי 2010]. זאת ועוד, סכומי ההוצאה על פי חשבוניות של חברה זו לשנת 2009 עמדו על כמעט 1,500,000 ₪ ובשנת 2010 כמעט על 800,000 ₪. מדובר בחברה שעבדה לכאורה עם הנאשם בהיקף הגדול ביותר מבין כלל החברות מושא כתב האישום. אין מדובר בעבודות זניחות, מזדמנות או בחברה שהנאשם קרא לה לעזרה מידי פעם ובעת הצורך.

77. באשר לתשלום טען הנאשם כי נהג ללכת עם נציגי החברה לבנק ולפדות עבורם את השיקים שנרשמו לטובת החברה [ת/4 ש' 315-317; פר' מתומלל עמ' 113 ש' 6-24]. מובן מאליו לאור האמור לעיל, ולאור גרסאות עדי התביעה, כי הכספים לא הגיעו לידי החברה מעולם. שוב אציין למען הסדר הטוב ולמעלה מן הצורך, כי גרסה זו של הנאשם באשר לדרך התשלום שוללת היגיון עסקי כאמור.

78. כשהנאשם עומת בחקירתו באזהרה ת/4 עם גרסתו של מר ארגיל [עת/20] טען בתוקף כי העד איננו מדייק וכי האנשים שעבדו מול הנאשם עבדו מטעמו ובשליחותו של העד [ת/4 ש' 301-302; פר' מתומלל עמ' 109 והלאה]. כשהתייצב העד לחקירה בבית המשפט, הדבר לא הוזכר בחקירתו הנגדית והעד לא עומת עם טענה זו. העד גם לא נדרש להתייחס לנ/3 ממנו עולה כי אחד בשם רנדי מוסמך חתימה בחברה בה הוא עובד ולאור זאת נראה כי המסמכים נ/3 הגיעו לידי הנאשם בשלב מאוחר מאוד בניהול ההליך.

79. מכלל האמור לעיל, וגם נוכח התרשמותי מאמינותו ומהימנותו של הנאשם אני דוחה את הסבריו של הנאשם בהתייחס לחברת שדאור.

העובדה כי הנאשם איננו מסוגל לתת פרטים באשר לאדם או לאנשים מולם עבד בחברה זו, העובדה כי לטענתו פרט את השיקים של החברה בעצמו ומסר את סכומי השיקים במזומן למי שעבד מולו; והעובדה שבספרי הנאשם לא נתפסו מסמכים המעידים על בחינה של מסמכי החברה בזמנים הרלוונטיים לביצוע העבודות על ידה כפי טענתו; מוכיחות כי הנאשם מודע היה לנסיבות מסירת החשבוניות על שם חברת שדאור. הנאשם לא רק שלא סיפק הסבר מניח את הדעת אלא הגדיל לעשות וצירף בשלב מאוחר מאוד של ההליך מסמכים שהוא טען שהיו ברשותו בזמן אמת. השלב בו הוצגו המסמכים; העובדה כי אלה לא נתפסו על ידי היחידה החוקרת; העובדה כי הנאשם לא הצליח להסביר היכן היו המסמכים כך שלא נתפסו קודם לכן; והעובדה כי המסמכים מספרים סיפור שונה מזה שסיפר הנאשם באשר לאנשי

הקשר מטעם החברה שעבדו מולו - מחזקות כולן את ההתרשמות שהנאשם היה מודע לעובדה שמדובר בחשבוניות שנמסרו לו שלא כדין.

בוודאי קל להגיע למסקנה כי הנאשם עשה שימוש בחשבוניות במטרה להתחמק ממס כדי להגדיל את הוצאותיו. **בנסיבות אלה אני קובעת כי הנאשם מודע היה לנסיבות מסירת החשבוניות או כתיבתן, וכי כלל אותן בספריו במטרה להגדיל את הוצאותיו ובכך להתחמק ממס.**

7.ג. חברת בא.ג.א

80. 15 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם לשנת המס 2010 [אישום שלישי בכתב האישום]. טבלה מרכזת את החשבוניות סומנה נומרטור 1417 בת/37 [העתקי החשבוניות צורפו להודעתו (ת/14) של מר אפי חיים (עת/22) וסומנו נומרטור 1222 עד 1236, טבלה מרכזת של חשבוניות סומנו נומרטור 1237 בת/14; לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות בעקביות כמעט מלאה [חשבוניות מספר 485-493, 565-570] שנמסרו במהלך החודשים יולי 2010 עד אוקטובר 2010. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 781,000 ₪.

81. אחד מהבעלים הרשום של חברה זו הוא מר אפי חיים [ת/15 נומרטור 1241]. הודעתו של העד [ת/14] הוגשה במקום חקירה ראשית והעד נחקר בחקירה נגדית ביום 30.10.2017. העד הסביר כי אין לו שום קשר לחברה [ת/14 עמ' 1 ש' 3, עמ' 2 ש' 8-7, ש' 18-16]. ציין כי נפתחו על שמו מספר חברות שלא כדין ולא בידיעתו, והדבר התגלה לו בשל חקירות בנושא [ת/14 עמ' 1 ש' 5-15, עמ' 2 ש' 13-18, ש' 21-23] עוד ציין כי לא ביקש מאחרים לפעול בשמו, לא ביקש כי יודפסו פנקסי חשבוניות של חברת בא.ג.א וחשבוניות כלל לא הודפסו על ידי החברה [ת/14 עמ' 4 ש' 23-21]. העד לא הכיר את הנאשם, טען כי מעולם לא ביצע עבורו עבודות ולא ביצע עבודות בנייה בפרוייקטים של קבלנים בשם שלמה אזולאי או אביסרור, מעולם לא העסיק פועלים ממוצא סיני, ממוצא ערבי או ממוצא אריתראי מובן מאליו כי כשהוצגו לעד החשבוניות הבהיר כי הוא איננו מכיר אותן ולא אישר לאיש להוציא אותן והכתב על החשבוניות אינו כתב ידו [עמ' 3 ש' 30-28, עמ' 4 ש' 10-8, עמ' 5 ש' 13-1].

בחקירה נגדית לא נשאל העד על נושאים אלה וגרסתו זו לא נסתרה.

82. עד נוסף אשר נוגע לחברה דן הוא מר אנדרו בשיתי [עת/23], הודעתו [ת/6] הוגשה במקום חקירה ראשית והעד נחקר בבית המשפט ביום 31.10.2017. מדובר באסיר אשר מרצה מאסר בגין עבירות של הלבנת הון וחשבוניות פקטיביות [עמ' 22 ש' 25-26]. העד קנה את החברה ופעל בה עם שותף בשם איברהים סאלם תוך הסכמה כי הוא זה שינהל אותה. בטרם החלו לעבוד באמצעות החברה, עלו טענות מאחרים כי מדובר בחברה גנובה. הצדדים פנו למתווך בעסקה אחד בשם חאזם רישק, בפגישה משותפת הטוענים לבעלות בחברה הבטיחו לעד כי לא יפריעו לעבודת החברה והמניות הועברו לאלה שטענו לבעלות. תקופה מסויימת לאחר מכן נפסלו מסמכי החברה [ת/16 ש' 36-45]. בחקירה נגדית הסביר העד שבשל חובות ועיקולים רשם חברות על שם אחרים, באמצעותן פעל בשטח. אם החליף חברה

באמצעותה פעל, הסביר זאת ללקוחותיו באותו היום [עמ' 23 לפר' ש' 15-20, עמ' 24 ש' 1-3]. העד לא זכר את הנאשם אך טען כי שם הנאשם מוכר לו, לא זכר אם ביצע עבודות באילת, יטבתה ומעלה אדומים ולא זכר שהחברה העסיקה פועלים.

לטענתו, בכל הפרוייקטים בהם פעל העסיק קבלני משנה. הוא לא ידע מי דיווח למע"מ על היקף עבודות בסך של כ- 800,000 ₪, כי לא ביצע עבודות בהיקף גדול מ- 200,000 ₪ [ת/ת 16 ש' 56-78]. כשהוצגו לעד החשבוניות הרלוונטיות בכתב האישום, טען כי לא מסר את החשבוניות הללו ולא קיבל את תמורתן [ת/ת 16 ש' 79-88].

עוד הסביר העד כי ניכה שיקים אצל מר יגאל דוגה [עת/ת 24] בעל משרד לניכיון שיקים בירושלים [ת/ת 16 ש' 46-55 עמ' 22 ש' 31 עד עמ' 21 ש' 4]. כשנמסר לעד ששיקים של הנאשם נוכו על ידו אצל החלפן מר יגאל דוגה, הסביר שאם פרע שיקים אצל מר דוגה אז ייתכן שביצע עבודות לטובת הנאשם, אך הוא בטוח שהיקפי העבודות שהוצגו לו אינם נכונים והסביר כי אינו יכול לומר מה סכום העבודה **אם בכלל בוצעה** [ת/ת 16 ש' 90-97].

83. מר יגאל דוגה הוא חלפן כספים ירושלמי כאמור. הודעתו הוגשה במקום חקירה ראשית [ת/ת 17] והוא נחקר בחקירה נגדית ביום 30.10.2017. העד מסר כרטיס לקוח של חברת בא.ג.א. ושל מר אנדו בשיתי [עת/ת 23] העיד כי הוא מכיר את מר בשיתי והסביר כי בכרטיס הלקוח מפורטים כל השיקים והפעולות שביצעו הלקוחות לפי סכומים, תאריכים ושמות מושכי השיקים. עוד הסביר כי כשהוא ביצע ניכיון הוא לא מסר כסף מזומן אלא שיק מזומן או העברה בנקאית [ת/ת 17 עמ' 1 ש' 5-17, עמ' 2 ש' 5-6; עמ' 17 לפר' ש' 17-29]. מהמסמכים שצירף העד להודעתו וסומנו נומרטור 1286, 1287 עולה כי נמשכו שיקים בשלוש הזדמנויות שונות [אסמכתאות 1157, 1158, 1174 בסכומים של 15,000 ₪, 10,000 ₪ ו- 8,000 ₪] השיקים נמשכו מסניף בקוד 470 וממספר חשבון 127077. עיון מהיר בדפי חשבון הבנק של הנאשם מעלה [ת/ת 41], כי ניהל חשבון עסקי שמספרו 127077 בסניף 70 בבנק מזרחי טפחות [קוד הבנק הוא כנראה 4] עולה בבירור כי השיקים שנפרטו בכרטיס הלקוח של בא.ג.א. נמשכו מחשבונו [ר' דפי חשבון משוחזרים מתאריך 16.8.2010 עד 31.8.2010 וכן מתאריך 1.10.2010 עד 14.10.2010 הכל בת/ת 41]. השיק בסך 15,000 ₪ נפרע ביום 31.8.2010 (אסמכתא 3091157); השיק בסך 10,000 ₪ נפרע ביום 1.10.2010 (נוכה אצל מר דוגה ביום 31.8.2010 נפרע בבנק באסמכתא 3091158); השיק בסך 8,000 ₪ נפרע ביום 10.10.2010 (נוכה אצל מר דוגה ביום 6.10.2010 נפרע בבנק באסמכתא 3091174). מהשיקים שנתפסו ושצורפו לת/ת 41 עולה כי סדרת השיקים שמתחילה ב- 309 שייכת לחשבונו של הנאשם ומכאן שמדובר בשיקים שנפרטו אצל חלפן הכספים מר דוגה. שם הנמשך לצד השיקים הנ"ל הוא כמובן של הנאשם. **וכך אני קובעת.**

84. נוכח גרסתו של מר אפי חיים פרי [עת/ת 22] בצירוף גרסתו של מר בשיתי עולה המסקנה הבלתי נמנעת שבא.ג.א. לבנייה הייתה חברה פיקטיבית שפעלה שלא כדין ונועדה לשמש ככיסוי חשבונאי. הבעלים הרשומים מר אפי חיים פרי איננו מכיר כאמור את החברה וטען, מבלי שגרסתו נסתרה אם במסמכים ואם בחקירה נגדית, כי נעשה שימוש בפרטיו שלא בהסכמתו. גרסתו של מר בשיתי לפיה עשה שימוש בחברה מבהירה בפירוש כי העד עשה זאת לשם כיסוי חשבונאי מאחר והיה מסובך כלכלית. עוד עולה בבירור מגרסתו כאמור לעיל, כי גם הבעלות בחברה הושגה בדרך מפוקפקת.

לאור האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שהחשבוניות של חברת באג'א בהן עשה שימוש הנאשם הן חשבוניות פיקטיביות שנמסרו שלא כדין על ידי מי שלא מוסמך למוסרן.

מדובר בחשבונית מספר 485 מיום 1.7.2010 על סך 55,000 ₪; חשבונית מספר 486 מיום 14.7.2010 על סך 50,000 ₪; חשבונית מספר 487 מיום 15.7.2010 על סך 115,000 ₪; חשבונית מספר 488 מיום 22.7.2010 על סך 125,000 ₪; חשבונית מספר 489 מיום 25.7.2010 על סך 30,000 ₪; חשבונית מספר 490 מיום 16.8.2010 על סך 105,000 ₪; חשבונית מספר 491 מיום 23.8.2010 על סך 13,000 ₪; חשבונית מספר 492 מיום 26.8.2010 על סך 18,000 ₪; חשבונית מספר 493 מיום 30.8.2010 על סך 25,000 ₪; חשבונית מספר 569 מיום 24.9.2010 על סך 110,000 ₪; חשבונית מספר 565 מיום 5.9.2010 על סך 13,000 ₪; חשבונית מספר 566 מיום 19.9.2010 על סך 10,000 ₪; חשבונית מספר 567 מיום 20.9.2010 על סך 88,000 ₪; חשבונית מספר 568 מיום 3.10.2010 על סך 16,000 ₪; חשבונית מספר 570 מיום 5.10.2010 על סך 8,000 ₪.

85. הנאשם טען שחברה זו ביצעה עבודות באילת וייתכן גם ביטבתה בפרוייקטים של אביסרור ושלמה אזולאי [ת/4 ש' 133-134] לאחר שהוצגו לו החשבוניות הרלוונטיות בהן צויין בין היתר שבוצעה עבודה במעלה אדומים אמר הנאשם שייתכן שהייתה עבודה גם שם. על פי החשבוניות הרלוונטיות רוב העבודות בוצעו ביטבתה וצודקת המאשימה כי מתקבל הרושם שהנאשם שינה את גרסתו בהתאם לנתונים שהוצגו לו. רושם זה מתחזק נוכח חקירתו הנגדית של הנאשם שם הכחיש שהזכיר את האפשרות לעבודה במעלה אדומים אך בהמשך שינה שוב את גרסתו לאחר שהוצגה לו חשבונית [פר' מתומלל עמ' 92 ש' 5-35].

86. באשר לזהות מי שעסק מולו בשם החברה, מסר הנאשם כי הבעלים הוא אדם בשם בהג'את מירושלים אך לא מסר פרטים מזהים באמצעותם ניתן לאתר את האדם ולאמת את הגרסה [ת/4 ש' 128]. עוד טען הנאשם כי הבעלים **"... ביצע עבודה עם פועלים עם ערבים, לפעמים היה מביא פועלים סינים ופועלים שחורים"**, וכי הרוב היו ממוצא ערבי שהגיעו מהאזור של הבעלים היינו אזור ירושלים. [ת/4 ש' 136-139]. הנאשם אף הסביר כי שכן את הפועלים בדירות ששכר עבורם בסיטי טאוור באילת [ת/4 ש' 143-145]. לא ברור ההיגיון העסקי בשכירת דירות למגורים לפועלים של קבלן משנה, נראה כי ראוי היה כי קבלן המשנה הוא שישכור את הדירות הללו ולחילופין הדבר יופיע בהסכם כתוב ומפורש בין הצדדים, שכן מדובר בהוצאה נוספת בשכר העבודה שיש לשלם לפועלים. ברי שהסכם כתוב שכזה לא נמצא בחומר החקירה, ובוודאי הנאשם לא הצליח להסביר בחקירה נגדית את ההיגיון הכלכלי של מהלך עסקי שכזה [פר' מתומלל בעמ' 94 ש' 2 והלאה עד עמ' 97 ש' 8].

87. המהנדס מר פרנקל [עת/14] אשר עבד עם הנאשם בתקופה הרלוונטית לא זיהה את החברה דן כקבלן משנה שעבד עם הנאשם [ת/2 עמ' 3 ש' 4 והלאה], שוב מדובר בחיזוק לטענה כי הנאשם כלל לא עבד עם החברה.

88. העובדה כי הנאשם לא היה מסוגל למסור פרטי איש הקשר שעבד מולו, על אף שבבירור מר בשיתי ניכה שיקים שמסר לו הנאשם אצל חלפן הכספים מר דוגה, מעידה כאלף עדים שהשניים עסקו בפעילות כלכלית שאיננה כשרה. שניהם לכאורה אינם מכירים זה את זה או אינם זוכרים זה את זה. הנאשם התיימר שלא להכיר את העד, כך גם העד התיימר שלא להכיר או לזכור את הנאשם וייתכן שכן הוא הדבר; העובדה שהשיקים שמסר הנאשם התגלגלו לידי

העד מצביעה בבירור כי הייתה תמורה בגינם. השיקים שנפרעו אצל מר דוגה מובילים למסקנה כי החשבוניות הרלוונטיות נמסרו על ידי מר בשיתי או מי מטעמו - וקשה להניח שהנאשם לא הבין שמדובר במי שאינו מוסר חשבוניות כדין, זאת נוכח אופי פעולתה של החברה המדוברת כאמור לעיל, ולאור העובדה שמר בשיתי העיד מפורשות כי עבד תמיד עם קבלני משנה ולא סיפק פועלים מטעמו.

כאילו לא די באמור לעיל, יש להוסיף לכך את העובדה שהנאשם לא הצליח להציג מסמכים אשר תומכים בהתקשרות המיוחדת עם החברה, אשר כללה בין היתר שכירת דירות לטובת שיכון פועלים, כך על פי גרסתו של הנאשם; העובדה כי הנאשם לא היה מסוגל למסור היכן עבדה החברה ובאילו פרויקטים, אם עבדה במעלה אדומים אם לאו; וכמובן העובדה שהמהנדס מטעמו של הנאשם לא זיהה את החברה ומי שעבדה בתקופה הרלוונטית - **כל אלה מחזקות את הרושם שהנאשם היה מודע לעובדה שהוא מקבל לידיו חשבוניות שאינן כשרות וחרף זאת בחר לנכות אותן כחשבון הוצאה בספריו כדי להקטין את הוצאותיו ולהתחמק מתשלום מס וכך אני קובעת.**

8.ג. חברת נאדר מוסטפא

89. 12 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם בשנת המס 2010 [אישום שלישי בכתב האישום]. טבלה מרכזת את החשבוניות הוצגה בת/39 נומרטור 1216 [העתקי החשבוניות צורפו לת/4, הודעתו של הנאשם נומרטור 823 עד 834; לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות בעקביות כמעט מלאה [חשבוניות מספר 651-657, 660, 701-704] שנמסרו במהלך החודשים ינואר עד יוני 2010. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 671,250 ₪.

90. מר נאדר מוסטפא [עת/25] הוא שהעיד בעניינה של חברה זו, הודעתו [ת/38] הוגשה במקום חקירה ראשית והעד נחקר בחקירה נגדית ביום 31.10.2017. מעדותו של העד עולה כי הוא בעל המניות היחיד בחברה, כי החברה הוקמה בשנת 2006 ועסקה בתחום הבנייה, תמיד כקבלן משנה, וכמעט כל עבודותיה בוצעו עבור חברת "גרופית" [ת/32 ש' 1 - 17 עמ' 21 לפר' ש' 14-24]. העד איננו מכיר את הנאשם, מעולם לא ביצע עבודות עבור הקבלנים היזמים המצויינים על גבי החשבוניות הרלוונטיות, מעולם לא ביצע עבודה באילת; לטענתו ביקר באילת פעם אחת בחייו במסגרת טיול [ת/38 עמ' 2 ש' 3-13; עמ' 21 לפר' ש' 16-17]. כשהוצגו החשבוניות הרלוונטיות לעד מסר כי המסמכים אינם שלו, הלוגו אינו שלו, כתב היד אינו שלו ומספר הטלפון על גבי החשבוניות אינו שלו [ת/38 עמ' 2 ש' 14-28] העד מסר העתק מחשבונית מס' 005 שצורפה להודעתו [נומרטור 1208 כדוגמה לפורמט בו השתמש] [ת/38 עמ' 2 ש' 29 עד עמ' 3 ש' 7. עוד הסביר העד כי מעולם לא אישר לאחרים להנפיק חשבוניות של החברה [ת/38 עמ' 3 ש' 8-16].

91. העד הוסיף בחקירתו אצל היחידה החוקרת כי בשנת 2010 התקשרו אליו מהבנק ונמסר לו שהתקבל מכתב מרשם החברות לפיו מכר את החברה לאחר אשר מתגורר בראס אל עמוד. העד הסביר הגיש תלונה למשטרת נצרת ותביעה נגד רשם החברות ובסיומה הצליח להחזיר את הבעלות בחברה לחזקתו גם ברישומים אצל רשם החברות [ת/38 עמ' 3 ש' 23 עד עמ' 4 ש' 8; עמ' 21 לפר' ש' 25 והלאה]. במקרה אחר קיבל העד טלפון מתחנת המכס במחסום גוש עציון שם נמסר לו שנעשה ניסיון להעביר סחורה עם חשבונית של החברה שנחשדה כמזוייפת [ת/38 עמ' 4 ש' 8-16].

18-9; עמ' 22 לפר' ש' 4-3]. בעקבות ניסיונות אלה סגר העד את החברה מספר חודשים עובר לחקירתו ביחידה החוקרת [פברואר 2013] ופתח חברה חדשה בשם נאדר מוסטפא ואחיו בע"מ ומאז הוא עובד באמצעותו [ת/38 עמ' 4 ש' 23-20].

לאור גרסתו של העד שלא נסתרה בחקירה נגדית או בראיות אחרות, ניתן לקבוע כבר כעת כי החשבוניות של חברת נאדר מוסטפא שהוצגו כהוצאה בספרי הנאשם, הן חשבוניות פיקטיביות שהגיעו לידי הנאשם שלא על ידי איש המוסמך למסור אותם על ידי הצד לעסקה.

מדובר בחשבונית מספר 651 מיום 21.1.2010 על סך ₪ 9,500; חשבונית מספר 652 מיום 25.1.2010 על סך ₪ 28,500; חשבונית מספר 653 מיום 16.2.2010 על סך ₪ 125,000; חשבונית מספר 654 מיום 21.2.2010 על סך ₪ 152,500; חשבונית מספר 655 מיום 28.2.2010 על סך ₪ 17,750; חשבונית מספר 656 מיום 21.3.2010 על סך ₪ 30,000; חשבונית מספר 657 מיום 18.4.2010 על סך ₪ 40,000; חשבונית מספר 660 מיום 14.5.2010 על סך ₪ 80,000; חשבונית מספר 701 מיום 20.5.2010 על סך ₪ 40,000; חשבונית מספר 702 מיום 3.6.2010 על סך ₪ 60,000; חשבונית מספר 703 מיום 7.6.2010 על סך ₪ 48,000; חשבונית מספר 704 מיום 10.6.2010 על סך ₪ 40,000;

92. הנאשם התעקש בחקירתו [ת/4] כי חברה זו ביצעה עבורו עבודות באילת [שם ש' 333] וכי נאדר מוסטפא הגיע מאזור נצרת [שם ש' 335]. עוד סיפר כי מדובר במי שביצע עבורו או טוען כי בדק את מסמכי החברה הרלוונטיים ואת הניירת המתאימה והדברים נבחנו גם על ידי רואה החשבון של הנאשם וטענתו של העד כי איננו מכיר את הנאשם ולא ביצע עבורו עבודה איננה נכונה והנאשם אף טען כי העד "בברכה לי באמצע העבודה, לא שילם את שכרם של הפועלים, הפועלים עזבו והשאירו אותי בלי פועלים" [ת/4 ש' 343-347]. בחקירה נגדית חזר הנאשם על טענה זו אך לא היה בידו הסבר דיוני לשאלה מדוע לא התעמת עם העד בנושא זה; לטענתו בית המשפט לא הרשה לו לחקור את העד [פר' מתומלל עמ' 27 ש' 16 והלאה].

93. כאמור, העד הסביר כי מעולם לא היה באילת. בחקירה נגדית לא עומת העד עם הטענה כי "ברח" במהלך ביצוע העבודות באילת, ובנסיבות אלה טענת העד כי אינו מכיר את הנאשם מתחזקת שהרי ברור כי לו היו הצדדים מכירים זה את זה הנאשם היה מתעמת עם העד אודות גרסאות אלה. לחלופין יש לקבל את הרשם כי טענות הנאשם שמדובר בקבלן "שברח" הן עורבא פרח.

94. שוב יש לציין כי גם בעניינה של חברה זו, המהנדס [עת/14] שעבד עם הנאשם בזמנים הרלוונטיים לא זיהה את החברה כמי שביצעה עבודות עבור הנאשם, ומסמכי החברה הרלוונטיים או מסמכים אחרים אשר מעידים על התקשרות עסקית בין הנאשם לבין החברה לא נתפסו במסגרת החקירה.

ב"כ הנאשם הציג את נ/1 כמסמכי החברה שהיו ברשות הנאשם בזמנים הרלוונטיים; אך מהמסמכים עולה כי הם הונפקו מהמרשתת [מצוין במפורשות כי האישור הוצא על ידי שע"ם - אינטרנט]. אלה מסמכים שלא סומנו בחותמת

נומרטור של היחידה החוקרת. מכל הטעמים שהוזכרו לעיל אני דוחה את טענת הנאשם כי אלו היו בידו בזמן אמת.

מכל האמור לעיל ומשהנאשם לא ידע למסור פרטים של מי שביצע עבורו את העבודות בשם חברה זו, סבורתני כי אין מנוס מהמסקנה שהנאשם היה מודע לעבודה שמדובר בחשבוניות פיקטיביות שהגיעו לידי שלא כדין. חרף האמור, הנאשם בחר לעשות שימוש בחשבוניות כדי לנכות הוצאות מספריו ובכך להתחמק מתשלום מס, ובכך גובש גם יסוד המטרה הנדרש להרשעה.

9. ג. א.ג.ס קאסם

95. 10 חשבוניות של חברה זו נכללו בספרי הנאשם בשנת המס 2012 [אישום חמישי בכתב האישום]. טבלה מרכזת את החשבוניות הוצגה בת/10 נומרטור 1346 [העתקי החשבוניות צורפו ל- ת/7 וסומנו שא/75 עד שא/84, הודעתו של הנאשם נומרטור 598 עד 607; לא נטענה כל טענה בעניין זה כאמור לעיל]. עוד יש לציין כי מדובר בחשבוניות רציפות בעקביות כמעט מלאה [חשבוניות מספר 257-260, 276, 277, 280, 284-286] שנמסרו במהלך החודשים ינואר עד יולי 2012. הסכום הכולל של החשבוניות עומד על סך של 767,460 ₪.

96. בעניינה של חברה זו העידו שלושה עדי תביעה מר סאדק קאסם [עת/27] אשר הודעתו [ת/8] הוגשה במקום חקירה ראשית, הוא נחקר בחקירה נגדית ביום 30.10.2017; הגברת רדייה זועבי [עת/28], מנהלת החשבונות של החברה [מכתב מהעדה על נספחיו סומן ת/10 נומרטור 1317-1330], הנאשם ויתר על חקירתה הנגדית של העדה; ורואה החשבון מר מוניר קאסם [עת/29; מכתב מטעמו הוגש במסגרת ת/10 נומרטור 1331 עד 1335], אשר הוא רואה חשבון והמייצג של החברה מול רשויות המס [ת/9 נומרטור 1302].

97. מר קאסם [עת/27] העיד כי הוא מחזיק ב- 50% ממניות החברה, היתרה מוחזקת על ידי אחיו ג'אהד. העד הוא בעל זכות חתימה בחברה, הוא ובתו שהיא הגברת זועבי [עת/28] רשאים להוציא חשבוניות וקבלות בשם החברה והם בלבד [ת/8 עמ' 1 ש' 1-7]. העד מסר דוגמה לפורמט חשבוניות בהם השתמשה החברה בזמנים הרלוונטים [ת/8 עמ' 1 ש' 8-9], הסביר כי החברה עוסקת אך ורק בבניית גשרים וקירות תמך וכל חשבונית של החברה שתמצא אצל חברה אחרת שלא עוסקת בתחומים אלו היא בהכרח מזויפת. החברה איננה עוסקת בבניין [ת/8 עמ' 1 ש' 18 והלאה לעמ' 2 ש' 2; עמ' 15 לפר' ש' 20-21, 31-32] העד טען כי לא עבד באילת בשנים הרלוונטיות, איננו מכיר את הנאשם ולא עבד איתו אף פעם [ת/8 עמ' 1 ש' 12-17]. עוד העיד כי החברה מעולם לא עסקה באספקת כח אדם [ת/8 עמ' 2 ש' 7; עמ' 16 לפר' ש' 5-7].

98. העד סיפר כי בסמוך לחג הקורבן בשנת 2012 פנו אליו מבנק לאומי בתל אביב ומסרו לו כי בוצעה קנייה גדולה של מכשירי מירס וביקשו לבצע העברה בנקאית מהחברה. החברה התלוננה במשטרה באמצעות העד ובאמצעות רואה החשבון מר מוניר קאסם [עת/29; ת/10 נומרטור 1315; עמ' 15 לפר' ש' 4-10, 16-18]. בנוסף העיד כי נחקר ברשויות המס בקשר לזיוף חשבוניות של החברה מספר פעמים [עמ' 15 לפר' ש' 24 עד עמ' 16 ש' 2].

99. מעדותה של הגברת זועבי [עת/28; ת/10 נומרטור 1317] עולה כי החברה לא ביצעה עבודה כלשהי עבור הנאשם והיא איננה מנהלת כרטיס הנהלת חשבונות על שמו. מעדותו של רואה החשבון [עת/29] עולה כי החברה ידעה על הזיכויים של חשבונות מטעמה בחודש יולי 2012 [עמ' 16 לפר' ש' 17-26].

מהעדויות של העד ניתן לקבוע כבר כעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שהחשבונות אגס קאסם שבספרי הנאשם, הן פיקטיביות וכי הנאשם קיבל אותן או החזיק בהן שלא כדין ולא מטעם מי שהוא צד לעסקה.

מדובר בחשבונות מספר 257 מיום 29.1.2012 על סך 46,400 ₪; חשבונות מספר 258 מיום 19.1.2012 על סך 75,500 ₪; חשבונות מספר 259 מיום 25.2.2012 על סך 26,100 ₪; חשבונות מספר 260 מיום 25.12.2012 על סך 145,600 ₪; חשבונות מספר 276 מיום 28.3.2012 על סך 104,400 ₪; חשבונות מספר 277 מיום 28.3.2012 על סך 29,000 ₪; חשבונות מספר 284 מיום 30.6.2012 על סך 137,460 ₪; חשבונות מספר 280 מיום 28.5.2012 על סך 53,360 ₪; חשבונות מספר 285 מיום 30.6.2012 על סך 73,080 ₪; חשבונות מספר 286 מיום 29.7.2012 על סך 76,560 ₪;

100. בהודעתו ת/3 טען הנאשם כי בעלי החברה הוא אחד בשם פאוזי מג'ל'וליה. עוד נמסר כי נחתם עם פאוזי זיכרון דברים שאמור להימצא בניירת שנתפסה אצל הנאשם על ידי היחידה החוקרת [ת/3 ש' 150-155]. כשעומת הנאשם עם העובדה כי מר סאדק קאסם [עת/27] הוא הבעלים של החברה, שינה הנאשם את גרסתו והסביר כי: "...**זה מה שהוא אמר לי, אולי זה מנהל העבודה או נציג של החברה, הוא הביא לי ניירות של ניהול ספרים, ניכוי מס במקור**" [ר' שם, ש' 158-159]. בהמשך מסר שתעודת הזהות של פאוזי צריכה להיות בין האישורים והמסמכים שאותו פאוזי מסר לו; ועל כן בין המסמכים שנתפסו על ידי היחידה החוקרת. בחקירה מאוחרת יותר מסר הנאשם כי עבד מול ג'מאל ועבאד מטעם החברה [ת/6, ש' 12-19]. בחקירה נגדית לא זכר הנאשם למסור פרטים של מי שעבד מולו אך הסכים כי אם כתוב שמדובר בפאוזי זה כנראה נכון [פר' מתומלל עמ' 86 ש' 18-32]; הנאשם לא ידע למסור מי הם ג'מאל ועבאד ולטובת איזו חברה עבדו [פר' מתומלל בעמ' 88 ש' 21-38] בהמשך הזכיר הנאשם את ג'מאל עייאד מאבו גוש שעבד איתו או אצלו אך נמנע מלהביאו להעיד [פר' מתומלל עמ' 89 ש' 1-8].

שוב יש לציין כי מסמכים של חברה זו לא נתפסו על ידי היחידה החוקרת ולא נמסרו על ידי הנאשם במהלך ניהול ההליך. כאילו לא די באמור לעיל, בחקירה מאוחרת לא הזכיר עוד הנאשם את פאוזי אלא הזכיר את מנהל עבודה בשמות ג'מאל ועבאד שעבדו בשמו בחברה, טען כי לא נפגש עם הבעלים של החברה וכי עבאד הוא זה שמסר לו את הניירת של החברה [ת/6 ש' 12 עד 19; פר' מתומלל בעמ' 87 ש' 37 והלאה לעמ' 88 ש' 9]. גם בעניינה של חברה זו טען הנאשם כי המסמכים נבדקו על ידי עת/13 כאמור לעיל אך זה הכחיש את הדבר כאמור.

101. גם באשר לפרוייקטים אשר במסגרתם בהם בוצעה עבודה על ידי החברה דנן שינה הנאשם את גרסאותיו. בחקירה מוקדמת [ת/3] מסר כי בוצעו על ידי החברה עבודות טיח וריצוף בנס ציונה ואשקלון עבור חברת צרפתי ואפגד [שם ש' 143-144]. בחקירה מאוחרת יותר [ת/6] מסר הנאשם כי החברה ביצעה עבודה באילת וגם מחוץ לאילת בנס ציונה ובאשקלון [שם ש' 8-9].

102. הנאשם התעקש כי עבד עם חברה זו וכי אם מר סאדק קאסם [עת/27] אומר כי הדברים אינם נכונים הוא שקרן וכי הוא מוכן להתעמת עמו [ת/3 ש' 166; ת/6 ש' 42 עד 44; ר' גם בחקירתו הנגדית עמ' 86 ש' 35 והלאה לעמ' 87]. שוב, לא עימת הנאשם את עדי התביעה הרלוונטיים עם תיזת ההפללה. השמות פאזי עבאד וג'אמל כלל לא הוזכרו בחקירותיהם של העדים וצודקת המאשימה בטענתה כי הנאשם לא עשה כל מאמץ להוכיח מי הם האנשים שלטענתו מסרו לו את החשבוניות הרלוונטיות.

שוב מדובר בחשבוניות שנמסרו מבלי שניתן להתחקות אחר זהות מוסר החשבוניות אליבא דנאשם. הנאשם לא היה מסוגל למסור פרטים רלוונטיים, עקביים וקוהרנטיים באשר לאנשים שעבדו מולו אם בכלל. לא נתפסו מסמכים כלשהם של החברה בספריו של הנאשם ובמסמכים האחרים שנתפסו אצלו ובוודאי שלא נמצא כל זכרון דברים שתואם את טענת הנאשם כאמור לעיל. כאילו לא די באמור עד כאן, המהנדס שעבד עם הנאשם [עת/14] לא זיהה את החברה דן כמי שעבדה עם הנאשם. **מכלל האמור עולה כי הנאשם היה מודע שהוא מקבל לידי חשבוניות שאינן כשרות וחרף זאת עשה בהן שימוש כדי להקטין את הוצאותיו ובכך להתחמק ממס.**

10.ג. החברות אס אורן, מ.י.ח בטון, פרח לבניה, א.ל.פ. נדל"ן

103. בעניין של ארבעת החברות בכותרת שלעיל לא הצליחה המאשימה להביא לעדות את העדים הרלוונטיים שיש ביכולתם להצביע כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות [הוגשו שתי הודעות ת/11, ת/18 של עדים רלוונטיים, אך אלה הוגשו בכפוף לחקירתם הנגדית של העדים, ומשכך הודעות אלה אינן קבילות עוד]. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם גם בהתייחס לחשבוניות שיצאו לכאורה מאת החברות הנ"ל על סמך עדות שיטה ועדות מעשים דומים.

104. עדות שיטה ועדות בדבר מעשים דומים הם החריגים לכלל ולפיו "לא יישאל בחקירה שכנגד שאלות בענין הנוגע להרשעותיו הקודמות, מלבד אם העיד על אופיו הטוב או הביא ראיה אחרת לכך, בין בראיותיו ובין בחקירה שכנגד של עדי התביעה", כלל הקבוע בסעיף 163 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

הלכה היא כי ראיה בדבר "שיטת ביצוע" או "מעשים דומים", עשויה לשמש סיוע לעדות הטעונה סיוע [יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 294 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009)].

על ההבדל שבין "שיטת ביצוע" ל"מעשים דומים", עמד בית המשפט העליון כדלהלן:

"יש להבחין בין עדות שיטה לבין עדות בדבר מעשים דומים. מטרתה של עדות השיטה היא להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה, או הוכחת זהות המבצע. מנגד, מטרתה של עדות בדבר מעשים דומים הינה הוכחת כוונה פלילית של הנאשם בביצוע המעשים, כאשר עצם ביצוע המעשים אינו שנוי במחלוקת. מטרת שונות אלו מכתובות גם רמות שונות של דמיון הנדרשות בין העדויות. עדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, בעוד כשמדובר בעדות בדבר מעשים דומים ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים . . . עם זאת, גם במסגרת עדות שיטה תיבחן רמת הדמיון הנדרשת בהתחשב

במכלול הנתונים והראיות. כך למשל, כאשר מדובר בראיה יחידה לקביעת זהותו של הנאשם כמבצע העבירה ודאי שתידרש מידה רבה של דמיון בין העדויות, עד כדי מעין "טביעת אצבע". לעומת זאת, אם קיימת עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם אך לעדות זו נדרש סיוע, הרי שרמת הדמיון שתידרש מעדות השיטה לעדות העיקרית תהיה פחותה. "ערכה הראיתי של עדות שיטה אינו צריך להיקבע על יסוד מבחנים חיצוניים נוקשים, אלא צריך להישקל על רקען הפנימי של סך כל הראיות המצויות לפני בית המשפט... מידת האינטנסיביות של הדמיון הנדרש היא, על כן, פונקציה של מעמדה של עדות השיטה ומקומה בסך כל הראיות הניצבות לפני בית המשפט" . . . מכל מקום, גם כאשר נדרשת רמה פחותה של דמיון יש להצביע על קווי דמיון מוחשיים ואין להסתפק בדמיון כללי גרידא . . .".

[ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011), פסקה 333 בפסק הדין; דגשים שלי, ש.ח.]

105. "עדות שיטה" באה לשם הוכחה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, היינו עשה שימוש בחשבוניות הוצאה פיקטיביות. מדובר בראייה אשר מבקשת להוכיח כי בוצעה עבירה. שהרי אין מחלוקת שהנאשם דיווח על החשבוניות הלונטיות כחשבוניות הוצאה.

שיטת העבודה עליה הצביעה המאשימה, בסיכומיה, היא מנהגו העסקי של הנאשם ובין היתר בהתייחס **לכלל** החברות הצביעה המאשימה על העובדה כי הנאשם לא הצליח למסור פרטים על אנשי הקשר, כי לא נתפסו מסמכי החברות הרלוונטיות בספרי הנאשם ולא נתפסו מסמכים אחרים אשר מבססים את ההתקשרות שבין הצדדים; העובדה כי התשלום עבור העבודה בוצע גם בשיקים וגם במזומן [המאשימה הפנתה למשל לת/4 ש' 366 עד 368 בעניינה של חברת אס אורן]; כי הנאשם בעצמו כתב את החשבוניות של חלק מהחברות [המאשימה הפנתה לת/5 ש' 33 עד 44 בעניינה של חברת מ.י.ח בטון; ת/5 ש' 42-43 בעניינה של חברת פרח לבנייה]. בעניינה של חברת א.ל.פ נדל"ן לא הצליחה המאשימה להצביע על **שיטת עבודה** אחרת פרט למחדלו של הנאשם למסור פרטי אנשי קשר ומסמכים כאמור.

106. אין מחלוקת כי בספריו של הנאשם נכללו חשבוניות כשרות [ר' בעניין זה למשל פר' מתומלל עמ' 12 ש' 20-38]. בנסיבות אלה, היה על המאשימה לבסס עדות שיטה לפיה נהג הנאשם במקום בו ניכה חשבוניות פיקטיביות בספריו ואשר איננה תקפה בהתייחס לחשבוניות הכשרות שבספריו. המאשימה לא הצליחה לבסס בראיות שהוצגו לי הבחנה כלשהי בין החברות והעוסקים שחשבוניותיהם מוחזקות כשרות ובין אלה שחשבוניותיהם מוחזקות פיקטיביות לשיטתה.

כל שהמאשימה יכולה הייתה לבסס הוא כי הנאשם היה מסוגל למסור פרטי התקשרות של אנשי קשר, ביחס לשתיים או שלוש חברות עליהן הוא נשאל בחקירותיו באזהרה כפי שהצגתי לעיל. המאשימה לא הגישה כראיה את כלל המסמכים שנתפסו אצל הנאשם, לא הוצגו מסמכי החברה הרלוונטיים אשר מתייחסים לחברות או לעוסקים שחשבוניותיהם מוחזקות כשרות; המאשימה לא הוכיחה ולא ניסתה להוכיח כי הנאשם לא נהג לשלם תשלומים בכסף מזומן מידי פעם לעוסקים שחשבוניותיהם כשרות כאמור; בוודאי לא הוכיחה כי הנאשם לא כתב בעצמו חלק מהחשבוניות הכשרות.

107. עוד יש לציין כי לא הונחו **ראיות חשבוניות** שיש בכוחן הנסיבתי לשכנע כי החשבוניות המדוברות הן חשבוניות פיקטיביות. המאשימה לא הפנתה לכרטסות ספק של החברות הרלוונטיות וטענה כי הכרטסות אינן מאוזנות, כי שיקים שונים לא נפרעו על אף שנמסרו, או הוכיחה כי הנאשם נטל לכיסו תשלומים שנרשם בכרטסות כי שולמו עבור הספקים כאמור.

108. כל שיש בפניי הוא גרסת הנאשם כי פעל בעניין של חברות אלה, כפי שפעל בעניין של חברות אחרות כאמור לעיל. מדובר בראייה על "מעשים דומים". התנהלותו המתוארת של הנאשם מהווה אינדיקציה למודעותו כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות שעה שהוכח בראיות נסיבתיות או ישירות כי הדבר נכון. ייתכן אגב, כי לא היה די באינדיקציות חלקיות כפי שקיימות בעניינה של כל חברה, לו הייתי נדרשת לבחון את היסוד הנפשי של הנאשם.

העובדה כי הנאשם מסר גרסאות דומות בהתייחס לחברות אחרות שהמאשימה טענה שחשבוניותיהן פיקטיביות לא פוטרת את המאשימה מהבאת ראיות בהתייחס ליסוד העובדתי שבעבירה.

109. בעניינה של חברת אס אורן טענה המאשימה כי מדובר בחברה שכלל פעילותה הייתה פיקטיבית, ומטרתה היחידה הייתה לשמש כיסוי חשבונאי לכל דיכפין. טענה זו הוטחה בנאשם בחקירתו [ת/6, ש' 190-202], אך לא הוכחה על ידי המאשימה בראיות כלשהן בהליך שנוהל בפניי. עדותו של הבעלים הרשום [ת/18] אשר עשויה לבסס את הטענה איננה קבילה היום.

110. משלא הוכיחה המאשימה את היסוד העובדתי הנדרש להרשעת הנאשם, אין מקום לפנות לבחינת היסוד הנפשי.

לאור האמור, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש להרשעה בפלילים כדי להוכיח שהחשבוניות של חברת אס אורן אותן כלל הנאשם בספריו הן פיקטיביות. מדובר בחשבוניות שנכללו בספרים לשנות המס 2008 ו- 2009 [האישום הראשון והשני בכתב האישום] ובסכומים של ₪ 694,643 ו- ₪ 148,302 בהתאמה לכל שנת מס.

111. בעניינה של חברת מ.י.ח בטון כל שיש הוא גרסתו הבעייתית [בלשון המעטה] של הנאשם והעובדה כי הנאשם כתב חלק מהחשבוניות מושא כתב האישום. טענתו של הנאשם כי קבלנים רבים אינם יודעים קרוא וכתוב איננה מופרכת עד כדי הרשעה. העובדה כי מדובר בחשבוניות רציפות בשנת המס 2008 לא יכולה להרשים שעה שמדובר בשלוש חשבוניות בלבד. בשנת המס 2009 ישנה חשבונית אחת בלבד רלוונטית [פר' מתומלל בעמ' 123, ש' 2-29].

לאור האמור, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש להרשעה בפלילים כדי להוכיח שהחשבוניות של חברת מ.י.ח בטון אותן כלל הנאשם בספריו הן פיקטיביות. מדובר בחשבוניות שנכללו בספרים לשנות המס 2008 ו- 2009 [האישום הראשון והשני בכתב האישום] ובסכומים של ₪ 255,987 ו- ₪ 58,905 בהתאמה לכל שנת מס.

112. בעניינה של חברת פרח לבנייה ישנו עד אשר יכול היה להעיד כי לא הכיר או פעל מול הנאשם, אך זה כאמור לא התייצב בסופו של יום לדיון. כל שיש פרט לגרסתו הבעייתית של הנאשם היא העובדה כי מחוות הדעת הגרפולוגית [ת/43] עולה שהנאשם כתב קבלה אחת מתוך שמונה. תהיית המאשימה מי כתב את יתר החשבוניות היא תהייה שנוגעת לגרסתו של הנאשם, אשר אין מחלוקת כי היא בעייתית ומעוררת אי נוחות רבה בהקשר זה של זיכוי. חרף האמור, סבורתני כי לא ניתן להסתפק ברף הראיות אותו היה ביכולתה של המאשימה להציג כדי להביא להרשעה בפלילים.

לאור האמור, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש להרשעה בפלילים כדי להוכיח שהחשבוניות של חברת פרח לבנייה אותן כלל הנאשם בספריו הן פיקטיביות. מדובר בחשבוניות שנכללו בספרים לשנת המס 2011 [האישום הרביעי בכתב האישום] ובסכום של 479,736 ₪.

113. בעניינה של חברת א.ל.פ. נדל"ן כל שיש ביכולתה של המאשימה להציג פרט לגרסתו הבעייתית של הנאשם היא העובדה כי הבעלים הרשום של חברה זו, הוא גם הבעלים הרשום של חברת פרח לבנייה. הנאשם לא ידע למסור פרט זה בחקירותיו, אך סבורתני כי אין בכך די כדי להרשיע את הנאשם בפלילים.

לאור האמור, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש להרשעה בפלילים כדי להוכיח שהחשבוניות של חברת א.ל.פ. נדל"ן אותן כלל הנאשם בספריו הן פיקטיביות. מדובר בחשבוניות שנכללו בספרים לשנת המס 2011 [האישום הרביעי בכתב האישום] ובסכום של 482,000 ₪.

114. כאן יש להדגיש ולהבהיר. מדובר בעננה קלה של ספק סביר שמצאתי שדי בו כדי לזכות את הנאשם. גרסתו של הנאשם היא גרסה בעייתית, איננה מתיישבת עם הגיונם של דברים, עם הגיון כלכלי אשר נדרש בנסיבות העניין והיא מעוררת אי נוחות, ואף מחזקת במידת מה את ראיות התביעה נוכח שקרים שנתגלעו בגרסת הנאשם כאמור לעיל [לא מצאתי שניתן לייחס לנאשם שקרים ספציפיים בהתייחס לכל חברה שבדיון כאן]. חרף האמור, אינני סבורה שניתן להסתפק בראיות אותן הציגה המאשימה, גם בהתחשב בגרסתו של הנאשם, כדי להרשיע בפלילים.

סיכומי של עניין, יש לזכות את הנאשם מהעבירות לשנת המס 2011, ולעדכן את סכומי ההוצאה עליהם דיווח הנאשם ביחס לשנות המס 2008, 2009 ו- 2010.

ד. העבירות המיוחסות לנאשם - הזירה המשפטית

115. נוכח המעשים המיוחסים לנאשם, ניכוי חשבוניות פיקטיביות והכללתן בספרי החשבונות שלו, מיוחסות לו כאמור עבירות לפי סעיפים 220(1), 220(4), 220(5) בפקודה.

סעיף 220 על סעיפיו הקטנים קובע כדלקמן:

"אדם אשר במזיד, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס, עבר אחת העבירות המנויות להלן, דינו - מאסר שבע שנים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין ופי שניים מסכום ההכנסה שהעלים, שהתכוון להעלים או שעזר להעלים, או שני הענשים כאחד; ואלו הן:

(1) השמיט מתוך דו"ח על פי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח;

(2) מסר בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבות;

(3) . . . ;

(4) הכין או קיים, או הרשה אדם להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, או שזייף או הרשה לזייף פנקסי חשבונות או רשומות;

(5) השתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן;

116. היסוד הנפשי בעבירות לפי סעיף 220 בפקודה הוא מחשבה פלילית שעניינה מודעות לטיב המעשה ולנסיבות. את מודעות הנאשם ניתן ללמוד אף תוך שימוש בסעיף 20(ג)(1) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], דוקטרינת העיוורון המכוון, ולפיה: "רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם".

כלומר, לשם הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו יש להוכיח מודעות לטיב המעשה ולנסיבות, אף ברמה של עצימת עיניים; וכן נדרשת הכוונה המיוחדת [אותה **מטרה**] להשיג את היעד - ההתחמקות ממס.

117. את יסוד המטרה ניתן ללמוד מהראיות הנסיבתיות וממעשיו של הנאשם תוך התחשבות בהיגיון וניסיון החיים:

"בית משפט זה חזר וקבע כי "את הכוונה האמורה בסעיף 220 לפקודה מוכיחים ברוב המקרים באמצעות הנסיבות". . . זאת, עקב הקושי הרב, בעיקר בתחום העבירות הפיסקאליות, לבחון כליות ולב. משכך, בהעדר הסבר סביר אחר להסתרת מקורות ההכנסה של המערערים, יכולות הראיות הנסיבתיות לשמש בסיס להוכחת היסוד הנפשי בעבירה. וכך פסק בית משפט זה בע"פ 1182/99 הורוביץ נ' מדינת ישראל . . . :

"כדי להרשיע את הנאשמים בעבירה לפי סעיף 220, צריך שבנוסף לקיום מודעות מצד הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, תתקיים אצלו כוונה להשיג את היעד של התחמקות ממס . . . את המודעות לרכיב הנסיבתי - בענייננו, מודעות לקיום חבות במס - ואת הכוונה המיוחדת (להלן ייקראו שתי אלה - הכוונה הפלילית) ניתן להוכיח בהסתמך על כלל הנסיבות. כמו במקרים אחרים שבהם נדרשת הוכחה של כוונה פלילית מצד הנאשם, קיים קושי להוכיח יסוד זה כשאינן הנאשם עצמו מודה בקיומו. לפיכך כוונה זו מוכחת בדרך-כלל בראיות נסיבתיות. בנסיבות מסוימות, עשיית מעשה ודרך התנהגות מסוימת ילמדו על קיומה של הכוונה הפלילית, ובמקרים אחרים, כלל נסיבות המקרה עשוי להצביע על כך.

אם נחזור לענייננו, כשהנסיבות מצביעות בכיוון מסקנה חד-משמעית בדבר קיום כוונה פלילית, ואין הסבר סביר אחר לאותן נסיבות, המסקנה המתבקשת היא שהתקיימה הכוונה כאמור. "

[ר' ע"פ 5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל (9.11.2014) (להלן: "פרשת אוהב ציון"), פסקה 24 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר].

118. הפסיקה החילה את כלל הצפיות שנקבע בסעיף 20(ב) בחוק העונשין אף על עבירות התנהגותיות, זאת לשם הוכחת היסוד הנפשי המיוחד של מטרה; אם כי לא באופן גורף אלא תוך התחשבות ובחינה של סוג העבירה, מטרתה והיקפה הראוי [ע"פ 217/04 חאפז אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.06.2005), סעיף 9 בפסק דינו של כב' הנשיא השופט ברק].

לא נדרשתי לשאלה האם במקרה דנן ניתן להחיל את הלכת הצפיות על העבירות המיוחסות לנאשם, שעה שמצאתי, כאמור לעיל כי לנאשם מודעות מלאה לעבירות ולנסיבותיהן - התקיים יסוד המטרה. מצאתי כי הנאשם היה מודע, מודעות מלאה וברורה, לכך שהוא דרש בדוחות השונים אותם הגיש הוצאות שנסמכו על חשבוניות פיקטיביות וכי עשה זאת במטרה להתחמק מתשלום מס אמת.

119. **העבירה לפי סעיף 220(1)** בפקודה עניינה השמטת הכנסה שיש לכלול אותה מתוך דוח על פי הפקודה.

המאשימה אשר הוכיחה כאמור לעיל את כלל המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, היינו דרישת הוצאות בדוח השנתי [בחמש שנות מס שונות] על יסוד חשבוניות הוצאה פיקטיביות, לא הוכיחה ואף לא טענה בכתב האישום, כי הנאשם השמיט הכנסות בדיווחים השנתיים שהגיש.

הכנסה בענייננו היא כל הכנסה אשר חייבת בדיווח [ר' הגדרת "הכנסה" בסעיף 1 בפקודה; וכן גיורא עמיר **עבירות מס ועבירות הלבנת הון** 534 (2014), (להלן: "גיורא עמיר")]. הדוח על פי הפקודה, הוא כל דיווח שהפקודה מתייחסת אליו: דוח שנתי, הצהרת הון וכן דוחות שונים שפקיד שומה רשאי לדרוש מעת לעת על פי סמכותו [ר' גיורא עמיר, עמ' 531].

"המחוקק מצווה בדו"ח תכלול הכנסה. "הכנסה" נאמר, "הכנסה חייבת" לא נאמר, וככל שהמחוקק אינו מקפיד באופן מיוחד על דיוק במינוח. אין ספק כי חובת הדיווח חלה על הכנסה גולמית על מקורותיה השונים . . . שהרי ברור כי הכוונה היא לחישוב שעליו מבוססת ההכנסה החייבת: מצבור ההכנסה מכל המקורות שממנה קוזזו ההוצאות אשר לדעת עורך הדו"ח ראויות הן לכך על פי הוראות הפקודה" [ר' שם, עמ' 534].

וכן:

"האישום מתייחס להשמטת הכנסה ועניין ההוצאות אינו מתעורר כלל; אשר לשאלת העונש - עדיין פתוחה

המחלוקת האם לא מן הראוי להביא בחשבון כי בהשגת ההכנסה שהושמטה עמד הנאשם גם בהוצאות [ר' שם, עמ' 535].

נראה כי המלומד עמיר נסמך על הלכות ישנות של בית המשפט העליון בדבר ולפיהן סעיף 220(1) דן בהכנסה **ברוטו** ובחובה לדווח עליה במלואה, ואינו דן בהכנסות **נטו**. הפקודה מבחינה בין "הכנסה" ל"הכנסה חייבת" [ר' סעיף 1 בפקודה]: **"המונח 'הכנסה' הוגדר איפוא, כהכנסה מאחד המקורות על פי סעיף 2 או סעיף 3 וכן סכומים שנקבעו בדין אחר שהם הכנסה לעניין הפקודה, אולם לפני שנוכו ממנה הוצאות, הופחתו ממנה פטורים או קוזזו כנגדה הפסדים. הכוונה היא איפוא להכנסה ברוטו"** [ר' ע"פ 70/80 אברהם בן מאיר יחיה נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 43, 48 (1981)].

120. אינני סבורה כי ניתן להרחיק לכת בפרשנות ולקבוע כי דיווח על הוצאות פיקטיביות בדוח השנתי, עולה כדי השמטת הכנסה. הדבר עולה כדי הקטנת החבות במס ודיווח כוזב. סבורתני כי המאשימה שגתה בסעיף אותו ייחסה לנאשם, ובמקום לייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 220(2) בפקודה שעניינו מסירת אמרה או תרשומת כוזבת בדוח על פי הפקודה, עשתה שימוש בסעיף 220(1) בפקודה.

121. החשבוניות הפיקטיביות אשר התגלגלו לדיווח הוצאות בדוח השנתי, בוודאי עולות כדי אמרה או תרשומת כוזבת [ר' גיורא עמיר, עמ' 538. שוב, מדובר בדוח שגרתי על פי הפקודה, או בדוח על פי דרישה מיוחדת של פקיד השומה ועל פי סמכותו].

122. בקשתי מהצדדים התייחסות קצרה בכתב בעניין סעיפי החיקוק המתאימים להרשעה בנסיבות העניין. ב"כ המאשימה טענה כי סעיף 220(1) בפקודה מאפשר הרשעה בגין הקטנת החבות במס, וכי סעיף 220(2) בפקודה מתייחס לדוח המוגש על פי דרישה ספציפית של רשויות המס ואינו מתייחס לדוח השנתי שהוא דוח שגרתי, בעוד שסעיף 220(1) בפקודה מתייחס גם לדוח השנתי.

כאמור לעיל, סבורתני כי יצאה שגגה מלפני המאשימה. ערה אני לפסיקה של חבריי בערכאה הדיונית אשר מרשיעים בנסיבות דומות בעבירה לפי סעיף 220(1) בפקודה. אינני סבורה כי יש בכוחם כדי לשנות מההלכה שיצאה מלפני בית המשפט העליון בסופה של המאה הקודמת [ר' בעניין זה ע"פ 70/80 הנ"ל; ע"פ 63/71 שמואל קרבונר נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 763 (1973) אשר מתייחסים לפקודה בנוסחה הנוכחי, וכן ר' אברהם הר שלום נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יח(3) 694 (1964)]. סבורתני כי גם מפסק דינו של כב' השופט דנציגר בפרשת אוהב ציון ניתן למצוא חיזוקים למסקנה זו [ר' פרשת אוהב ציון בסעיפים 20-21 בפסק דינו של כב' השופט דנציגר].

123. העבירה לפי סעיף 220(2) בפקודה עניינה כאמור מסירת אמרה או תרשומת כוזבת בדוח על פי הפקודה. סבורתני כי לא יכולה להיות מחלוקת לאור האמור לעיל, כי הכללת חשבוניות הוצאה פיקטיביות בספרי הנהלת החשבונות של הנאשם, ודרישתן של החשבוניות כהוצאה בדוח השנתי הן למעשה תרשומת כוזבת שנכללת בדוח.

124. ההתייחסות שהגיעה מצד ההגנה באשר לסעיפי החיקוק המתאימים כללה שוב, בעיקרה, כפירה באשמה ובסעיפי האישום המיוחסים לנאשם, טענות כלליות כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה ונטען גם כי המאשימה לא תיארה בכתב האישום עבירה שיכולה לעלות כדי השמטת הכנסה. באשר לאפשרות הרשעה לפי סעיף 220(2) טען הסנגור כי המאשימה לא הרימה את הנטל הנדרש להוכיח כי הנאשם כלל בדוחות השנתיים אמרה או תרשומות כוזבת, בייחוד מאחר ולא ייחסה לו את סעיף העבירה הנ"ל.

125. המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום הוכחו כאמור לעיל, פרט לחשבוניות הספציפיות שמצאתי כי אין להרשיע בגיןן. בכל אישום מחדש טענה המאשימה, בסעיפים 3-5 בעובדות: **"הנאשם, במזיד ובכוונה להתחמק ממס כלל בספרי החשבונות שלו הוצאות בדמות החשבוניות הפקטיביות . . . ניהל סיפרי חשבונות כוזבים, וכלל בספריו הוצאות פקטיביות . . . עשה שימוש בערמה ותחבולה . . ."**. בוודאי שהעובדות הרלוונטיות נטענו בכתב האישום ובוודאי שמהן עולה כי הדוחות השנתיים של הנאשם נסמכו על תרשומות כוזבות ולכן כוללים טענות או תרשומות כוזבות.

126. בנסיבות העניין, משהנאשם לא כפר בספרי הנהלת החשבונות שהוצגו, אלא כפר בטענות כי החשבוניות המדוברות הן פיקטיביות ובמודעותו לעניין, בוודאי שלא ניתן לטעון שלא הייתה בידו הזדמנות סבירה להתגונן בהתייחס לסעיף העבירה 220(2) בפקודה. ממילא אין מדובר במסכת עובדתית שלא נטענה בכתב האישום.

127. **בנסיבות האמורות אני מזכה את הנאשם מהעבירות לפי סעיף 220(1) בפקודה המיוחסות לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירות לפי סעיף 220(2) בפקודה.**

כפי שקבעתי לעיל, הנאשם כלל בספריו חשבוניות הוצאה פקטיביות, הוצאות אלה דווחו בדוחות השנתיים של הנאשם ועל כך אין מחלוקת. הנאשם פעל כאמור בכוונה להקטין חבותו במס ובנסיבות אלה התגבש יסוד המטרה הנדרש להרשעה בעבירה זו.

128. **העבירה לפי סעיף 220(4) עניינה הכנה או קיום [או הרשאה לאחר לעשות כן] של פנקסי חשבונות כוזבים, או רשומות אחרות כוזבות, או זיוף או הרשאה לזיוף פנקסי חשבונות או רשומות.**

בענייננו שעה שבספרי הנהלת החשבונות שלו כלל הנאשם חשבוניות פיקטיביות, ברי כי קיים את הנסיבות של הכנה או קיום של פנקסי חשבונות כוזבים. הנאשם היה מודע לעובדה כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות, ויסוד המטרה נקבע כי התקיים. בנסיבות אלה יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה לפי סעיף 220(4) בפקודה בהתייחס לכל שנת מס.

129. **העבירה לפי סעיף 220(5) היא סעיף סל הבא להוסיף כעבירה את אותן העבירות שאינן מנויות בסעיפים קטנים (1) עד (4).** כפי שקבע בית המשפט העליון:

"...סעיף 220 בנוי בצורה של פרט וכלל, באופן זה שהפריטים 1 עד 4 קובעים מעשים קונקרטיים המהווים עבירה, ואילו הפריט החמישי קובע הוראה כללית האוסרת על ביצוע מעשי מרמה, עורמה או תחבולה . . . הכלל הקבוע בסעיף 220(5) מופעל כאשר המעשה או המחדל המיוחסים לנאשם אינם נתפסים ברשתה של אף לא אחת מן החלופות הקבועות בפריטים 1-4, אך יש בהם משום מרמה, עורמה או תחבולה . . . על כן, סעיף 220(5) הוא סעיף בעל "רקמה פתוחה". אין בו הגבלה באשר לאופן ביצועה של המרמה במס, ועולה ממנו כי "כל מרמה . . . שבה משתמש אדם כדי להניע את שלטונות המס לשום את הכנסותיו בסכום הנמוך מן המגיע, נתפסת על ידי סעיף 220(5)" (ע"פ 109/72, מדינת ישראל נ' פז פ"ד כח(1) 93, 99; עבירות מס הנ"ל, בעמ' 494).

[ר' ע"פ 10736/04 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 42 לפסק דינו של כב' השופט לוי; ר' גם גיורא עמיר, עמ' 561].

130. באשר להגדרת המושגים "מרמה, עורמה או תחבולה":

גיורא עמיר:

"המושג של מרמה *deceit* שהשימוש בה מהווה עבירה פלילית לפי סעיף 414 לחוק העונשין, פירושו הצגת טענה כוזבת כאשר מטרת הצגתה היא לרמות *to deceive* על מנת להביא את הזולת במרמה לידי מעשה או מחדל, היינו: לפעול או להימנע מלפעול. הצגת טענה כוזבת יכולה להיעשות גם בדרך של מחדל, היינו: העלמת עובדה שבנסיבות המקרה היה מקום להציגה."

ובהמשך לעניין "תחבולה":

"תחבולה *swindle, manoeuver, trap, ploy, hoax, trick* היא בדיה שמטרתה הונאה או הטעיה, מצג שווא שבו משתמש אדם או אנשים על מנת להונות או להטעות את אלה שהמצב האמיתי אינו נהיר להם. על מנת לקיים תחבולה שאליה מתכוון סעיף 220(5) לפקודה, לפחות אחד מהמרכיבים בה חייב להיות כוזב, כאשר העושה או הטוען אותו יודע על דבר הכזב שבו ומשתמש בו על מנת שפקיד השומה יעשה את מלאכת השומה, תוך מתן אמון במצב עובדתי שקרי המוצג באמצעות התחבולה כמצב אמיתי."

[ר' שם בעמ' 562, 563 בהתאמה].

131. מעשי הנאשם אשר יכולים לעלות כדי מרמה ערמה ותחבולה, הם המעשים המיוחסים לו ממילא בכתב האישום. סעיפים 220(2), 220(4) אינם מתארים באופן מלא את התרמית שמתגבשת בדיווח על חשבונית פקטיבית בספרים.

קבלה או הכנה של חשבוניות פיקטיביות, אף אם הן מתארות הוצאה בפועל, אך אינן משקפות את העסקה עצמה, או את הצדדים הנכונים לעסקה [חשבוניות אשר זכו לכינוי 'חשבוניות זרות' לעיתים], היא מעשה מרמה של ממש. מדובר במעשה אקטיבי במסגרתו פעל הנאשם כדי לרמות את פקיד השומה, ולהכניס נתוני כזב לספרי הנהלת החשבונות שלו כדי להקטין חבות במס. בנסיבות אלה ומשאין סעיף עבירה ספציפי אחר בפקודה אשר מתאר את התרמית המיוחדת שמתגבשת בהכנסתן של חשבוניות פיקטיביות לספרי הנהלת החשבונות, סבורתני כי יש לעשות שימוש גם בסעיף הסל, סעיף 220(5).

ה. סיכום

כאמור לעיל, מצאתי כי ישנן ארבע חברות שחשבוניותיהן מוזכרות בכתב האישום, אך לא ניתן להרשיע בגיןן. מדובר בחברת אס אורן, חברת מ.י.ח בטון, פרח לבניה וא.ל.פ. נדל"ן.

בשנת המס 2011 נכללו חשבוניות פיקטיביות [על פי הנתען] של חברת פרח לבניה וא.ל.פ. נדל"ן בלבד.

בנסיבות אלה, יש לזכות את הנאשם מכלל העבירות המיוחסות לו בגין שנת מס זו, וכך אני מורה.

באשר לשנות המס האחרות יש לעדכן את הסכומים בגינם הורשע הנאשם ואת מספר החשבוניות בגינן נמצא אשם.

בשנת המס 2008 - אני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים 220(2), 220(4), 220(5) בפקודה בגין חשבוניות פיקטיביות של החברה חי צדוק.

מדובר ב- 12 חשבוניות בסכום כולל בסך ₪ 655,900.

בשנת המס 2009 - אני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים 220(2), 220(4), 220(5) בפקודה בגין חשבוניות פיקטיביות של החברות: שדאור חברה לבנייה [23 חשבוניות בסכום של ₪ 1,466,900], עומר ל. להנדסה [15 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 1,045,624]; העוסק פרישר מקסים [3 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 1,140,000]; העוסק דב דניאל [4 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 760,000]; חברת מיג אסדות [5 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 204,613].

בסך הכל בשנת המס 2009 מדובר ב- 50 חשבוניות בסכום כולל בסך ₪ 4,617,137.

בשנת המס 2010 - אני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים 220(2), 220(4), 220(5) בפקודה בגין חשבוניות פיקטיביות של החברות: שדאור [10 חשבוניות בסכום של ₪ 797,000]; בא.ג.א [15 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 781,000]; נאדר מוסטפא [12 חשבוניות בסכום כולל של ₪ 671,250].

בסך הכל בשנת המס 2009 מדובר ב- 37 חשבוניות בסכום כולל בסך ₪ 2,249,250.

בשנת המס 2012 - אני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים (2)220, (4)220, (5)220 בפקודה בגין חשבוניות פיקטיביות של חברת א.ג.ס קאסם.

מדובר ב- 10 חשבוניות בסכום כולל בסך ₪ 767,460.

בסך הכל הורשע הנאשם ב- 4 עבירות לפי סעיף (2)220, 4 עבירות לפי סעיף (4)220, 4 עבירות לפי סעיף (5)220 - הכל בגין חשבוניות פיקטיביות אותן כלל בספריו ודיווח עליהן כחשבוניות הוצאה.

מדובר ב- 109 חשבוניות, ובסכום הוצאה כולל בסך ₪ 8,289,747 בשנות המס 2008, 2009, 2010, 2012.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ט, 01 נובמבר 2018, במעמד הצדדים